

เรื่อง

ยอด **พระ** Inwubuts
DEMIGOD'S BRIDE

แต่งโดย

ปก 🙏 นื่องแนน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537
ห้ามผู้ใดทำซ้ำ ดัดแปลงไม่ว่าจะทั้งหมดหรือส่วนใดส่วนหนึ่ง
โดยไม่ได้รับอนุญาต

ช่องทางติดตามผลงาน 'รุ่งอรุณทัย'

IG : rungarunothay

Twitter.com/RungArunoThay

thesun_1982@hotmail.com

Line ID : thesun_1982

1

ทางตอนเหนือของทวีปเอเชียมีประเทศเล็กๆ ที่ยังปรากฏอยู่ในแผนที่ พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ติดทะเล อาณาเขตขยายออกไปครอบคลุมเกาะเล็กเกาะน้อยมากมายหลายเกาะ ซึ่งเกาะต่างๆ เหล่านี้กลับไม่ใช่ทรัพย์สินของประเทศชาติ ประชาชนล้วนแล้วแต่เป็นเจ้าของทั้งสิ้น

เศรษฐกิจที่ทำรายได้หลักให้กับประเทศเล็กๆ นี้ ส่วนใหญ่มาจากการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมเป็นหลัก แต่พื้นที่เล็กๆ นี้กลับมีทรัพยากรที่เป็นที่ต้องการของชนชาติต่างๆ เช่น น้ำมันดิบ ไทเทเนียม ซึ่งส่วนใหญ่มีตระกูลหลักที่ถือครองสืบทอดอยู่ไม่กี่ตระกูล ก็มะ นรารัตน์ ทายาทที่ขึ้นตำแหน่งผู้นำตระกูลด้วยเพียงวัยสิบเจ็ดปี ชื่อเสียงของเขาตรงข้ามกับรูปลักษณ์ภายนอกอย่างสิ้นเชิง

หนุ่มน้อยผิวเนียนสวดยดั่งหยกขาว ดวงหน้าดวงตาของเขาสร้างความประหลาดใจให้กับผู้พบเห็นที่เข้ามาติดต่อขอร่วมธุรกิจด้วยมากมาย คำแล้วคำเล่าปากต่อปากก็ยังไม่เท่ากับที่ได้เห็นเอง

ปัจจุบันเขาอายุยี่สิบเอ็ดปีแล้ว ครบอายุตามพิธีกรรมฉบับแรกที่ได้ถูกกำหนดไว้ว่าให้เปิดฉบับที่สองเมื่อถึงมาอายุครบยี่สิบเอ็ดปี ในอีกสามวันข้างหน้า แต่พิธีกรรมฉบับดังกล่าวกลับอยู่ตรงหน้าเขา และเนื้อความในนั้นเป็นปัญหาที่เขาต้องจัดการ

เดาะ เดาะ เดาะ เสียงนี้ว่ที่กระแทกลงบนโต๊ะไม่เป็นจังหวะ นานอยู่หลายนาที เดาะ เสียงครั้งสุดท้ายค่อนข้างรุนแรงเมื่อคิดหาทางออกกับปัญหาที่พบเจอจนได้

“พีร์ส” คนที่ถูกเรียกเงยหน้าขึ้นมาจากกองงานที่กำลังทำอยู่ทันที “ส่งเด็กคนนั้นไปยังเกาะ...จัดการให้เงียบและเร็วที่สุด”

“เกาะที่นั่นใช่มั๊ยครับ” กิมะพยักหน้า เป็นที่เข้าใจกันว่าคือเกาะไหน

นายกิมะ นรารัตน์ ทายาทของข้าพเจ้า นายนักรบ นรารัตน์ ต้องแต่งงานกับนางสาวนิชา บริสุทธิ์ เพียงผู้เดียวเมื่อนางสาวนิชา บริสุทธิ์ อายุล่วงเลยวัยสิบแปดปีแต่ต้องไม่เกินอายุสิบเก้าปี หากนายกิมะ ไม่กระทำตาม นายกิมะต้องยกทรัพย์สินก่อน และหลังที่ข้าพเจ้านายนักรบเสียชีวิตให้กับนางสาวนิชาครึ่งหนึ่ง

เว้นแต่มีเหตุผลอันสมควรที่ไม่อาจให้ทั้งสองแต่งงานกันได้ตาม
 พินัยกรรมนี้

เหตุยกเว้นแต่อันสมควรข้อที่ 1 หากนางสาวนิชา
 บริสุทธิ เสียชีวิต ทรัพย์สินก่อนและหลังที่ข้าพเจ้านายนักรบ เสีย
 ชีวิต ให้แบ่งให้นายณรงค์ บิดาของนางนิชา เป็นจำนวนยี่สิบ
 เปอร์เซ็นต์

เหตุยกเว้นแต่อันสมควรข้อที่ 2 หากนางสาวนิชา
 บริสุทธิ ไม่ต้องการแต่งงานกับนายกิมะ นรารัตน์ นายกิมะต้อง
 ยกทรัพย์สินก่อนและหลังที่ข้าพเจ้านายนักรบเสียชีวิตให้กับนาง
 สาวนิชาครึ่งหนึ่ง

พินัยกรรมดังกล่าวมีข้อความถูกต้องตรงกันจำนวนสอง
 ฉบับ ฉบับหนึ่งข้าพเจ้าเก็บไว้ที่ตฤหาสน์นรารัตน์ที่มีเพียงทนายปี
 แอร์ทนายประจำตระกูลทราบตำแหน่งที่เก็บไว้เท่านั้น ส่วนอีก
 ฉบับอยู่ที่สำนักทนายความประจำตระกูล

“คุณกิม ไม่ลองไปเจอคุณนิชาก่อนละครับ” รัส ลอง
 เสนอ แต่ก็ต้องเจอกับสายตางออย่างจ้องกลับมา

“พอเกลียดผมมากขนาดไหน พี่ไม่รู้หรือ” รัสนิ่งไปทันที
 “พอไม่มีทางจะให้สิ่งดี ๆ กับผมอย่างแน่นอน เด็กคนนั้นต้อง...”

ก็มะหยุดคำพูดไว้เมื่อสมองเขาติดบางอย่างที่โหดร้ายเกินกว่ามนุษย์ที่ดีจะคิด “...ไปทำตามคำสั่งก็พอ อย่าให้มีร่องรอยว่าเป็นการลักพาตัว และทุกอย่างต้องจัดการให้เรียบร้อยภายในคืนนี้”

“เข้าใจแล้วครับ” รัสเอ่ยขอตัวเพื่อไปเตรียมแผน การหาที่อยู่ของนิชาไม่ยากสำหรับพวกเขา แต่พวกเขาต้องจัดการให้เจียบที่สุดซึ่งคนที่รัสพาไปแล้วแต่เป็นคนสนิทใกล้ชิดเท่านั้น

“กลับมาแล้วค่ะ” นิชาวางหนังสือเรียนไว้ และเดินเข้าไปในครัว หาบิดาที่รักที่กำลังทำมือเย็นสำหรับสองคน

“หวัดดีจะลูกรัก มาชิมสิว่าต้มยำทะเลของโปรดลูกสาวสุดที่รักรสชาติถูกปากหรือยัง”

อึอึอึ นิชาหัวเราะพร้อมกับเดินไปยืนเคียงข้างบิดาของตน “รสชาติไม่เคยเปลี่ยนไปจากเดิมเลยค่ะ”

“ก็แน่ละ พ่อใครเก่งที่สุด” หมับ! “พ่อใครไปไม่ได้นอกจากนิชาคนน่ารักคนนี้นั่น” ฮาฮาฮา เสียงหัวเราะเสนาะไพเราะเป็นประจำทุกวันของบ้านหลังน้อยที่แสนจะอบอุ่น

จ่อมมมม....รัสเซียบางอย่างลงไปในหม้อต้มยำ เมื่อสองพ่อลูกเดินออกจากห้องครัวไป นิชาขึ้นชั้นสองกลับเข้าห้องนอนของตนเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า ช่วงนี้เป็นฤดูหนาวสถาบันการศึกษาจะมียูนิฟอร์มที่เหมาะสมกับฤดู แต่มันไม่เหมาะที่จะใส่อยู่ในบ้านที่อบอุ่นของเธอสักเท่าไร

นิชาเป็นคนของประเทศมิซูเกรโดยกำเนิด ตามกฎหมายของที่นี่แล้วเธอเป็นประชาชนโดยแท้ของที่นี่ ต่างกับพ่อของเธอที่เป็นคนไทยที่ย้ายถิ่นฐานมาทำมาหากินที่นี่ ตามกฎหมายที่ค่อนข้างแปลกสักหน่อยของที่นี่ เมื่อผู้ย้ายถิ่นฐานได้รับอนุญาตเข้าประเทศมาแล้วนั้น จะเป็นคนของประเทศได้นั้นต้องมีทายาทเกิดและเติบโตที่นี่ และผู้ย้ายจะเปลี่ยนสถานะเป็นประชาชนของที่นี่อย่างถูกต้องโดยทันที ทายาทเปรียบเสมือนกรีนการ์ดสำหรับชาวต่างประเทศ เมื่อมีข้อดีก็ต้องมีข้อเสียคือจะไม่อนุญาตให้ผู้ย้ายเข้ามาอย่างถาวรนอกประเทศได้อีกตลอดชีวิต ป้องกันการเสียดุลของประเทศรวมถึงบุตรที่ต้องมีอายุครบยี่สิบห้าปี ถึงจะมีสิทธิ์ตัดสินใจว่าจะออกจากประเทศไปตลอดหรืออยู่ต่อ

“พ่อคะ ทานข้าวค่ะ” นิชาจัดโต๊ะเรียบร้อยแล้ว เดินไปหานายกรงค์ที่เธอรู้ว่าพ่อของเธอจะไปอยู่ที่ไหน พ่อชอบวาดรูปอาชีพหลักของพ่อวาดภาพตามใบสั่ง พ่อเธอเป็นจิตรกรนั่นเอง

“จะ ออกไปเดี๋ยวนี้อแล้ว” เสียงตอบกลับมาจากห้องวาดภาพ เสียงหัวเราะของพ่อลูกบ่งบอกถึงความสุขที่ไม่ต้องการเพิ่มมากกว่านี้แล้ว ภาพความรักความอบอุ่นบนโต๊ะอาหารปรากฏต่อสายตาที่สุมมองอยู่เงียบ ๆ พวกเขาถูกฝึกมาให้ไร้ซึ่งความรู้สึก

“พ่อ ต้องย่อหย่อนนะคะ” นิษาเตือน เพราะยามที่มีใบงานเข้ามามาก พ่อมักจะลืมเวลาออกกำลังกายทุกที นายณรงค์เข้าใจความหวังดีของบุตรสาวจึงเดินออกจากบ้านไปเพื่อไปดูแลต้นไม้ดอกไม้ที่ขึ้นตามเฉพาะช่วงฤดู และถือโอกาสจัดการต้นไม้ให้น่าดูมากยิ่งขึ้น

นิษาเก็บโต๊ะ เก็บล้าง ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ จนกระทั่งเธอรู้สึกว่าทุกอย่างรอบตัวพราเลือน หาวววว.... และเธอก็เกิดง่วงนอนหนัก

ณรงค์ที่เริ่มพรวนดินยามเย็นไปได้เพียงนิดเดียวเขาก็เกิดง่วงนอนขึ้นมา พับ! และจู่ ๆ นายณรงค์ก็ล้มไปบนพื้นหญ้า “จัดการอย่าให้เหลือร่องรอย” รัสสั่งการชายร่างกำยำสองคนที่เข้ามาหิ้วปีกนายณรงค์กลับบ้าน คนที่สามเข้ามาจัดเก็บอุปกรณ์พรวนดินเข้าที่อย่างเสร็จสรรพ

เพลง! เสียงจากในครัว รัสจึงเร่งเข้าไป ร่างบางนอนหมดสติ ข้างกายมีจานแตกละเอียดอยู่ไม่ห่าง คับ! “อย่าพลาดแม้แต่ชิ้นเดียว” รัสเข้าซ่อนร่างบางขึ้นมา และหันไปสั่งลูกน้องอีกสองคนที่เข้ามาเก็บกวาดล้างจานส่วนที่เหลือทั้งหมด และเก็บขยะในห้องครัวทั้งจานแตก ต้มยำทะเลที่ยังไม่หมดออกจากบ้านหลังนั้นไป ไร้หลักฐานไร้ร่องรอย

รถตู้สีดำทยอยเข้ามาพร้อมเปิดประตู รัสเข้าไปในรถพร้อมร่างที่หมดสติ ทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่วางไว้ จะว่าไปที่นี่ไม่มีอะไรซับซ้อนเลย ง่ายกว่าที่คิด ในวันพรุ่งนี้นายณรงค์จะตื่นขึ้นมาบนเตียงนอนตามปกติ แต่จะรู้ตัวตอนไหนว่าลูกสาวหายไปก็คาดเดายาก เพราะส่วนนั้นเป็นนอกเหนือที่รัสและพวกเขาใส่ใจ

บริันนน เสียงเครื่องยนตร์เรือดังกระทบผืนท้องทะเล เมื่อได้รับช่วงต่อรับร่างหมดสติไปส่งยังที่หมาย เกาะนราธิวาส เกาะหนึ่งในหลาย ๆ เกาะที่ตระกูลนี้เป็นเจ้าของ

บริันนน เสียงเครื่องยนตร์ ท่ามกลางความเจียบสงบบนเกาะ นราธิวาส กึก กึก กึก เสียงไม้เท้านำทางกระทบพื้น

“คุณผู้ชาย” เสียงบุรุษพยาบาลร้องบอก เมื่อเขาเองก็ได้ยินเช่นกัน “ผมออกไปดูเองครับ” เสียงไม้เท้าหยุดลง นานแล้วที่

ไม่ได้ยินเสียงเรือ เสบียงและทุกอย่างที่เขาต้องการจะถูกส่งมาโดย เฮลิคอปเตอร์

“คุณผู้ชายครับ!”

“มีอะไร”

“สะพาน...เด็กผู้หญิง...” เหนือสมุทรขมวดคิ้ว เขาไม่เข้าใจเสียง ตื่นเต้นฟังไม่ได้ศัพท์เลยสักนิด “ผมหมายถึง ที่สะพานเรือเอาเด็กผู้หญิงมาทิ้งไว้และจากไปครับ” เหนือสมุทรขบกรามแน่น รายละเอียดเขาอาจจะไม่รู้ แต่สาเหตุพอเข้าใจ เด็กคนนี้จะไปล่องเก็นก็จะเป็นแน่

“ไปพาเธอเข้ามา” เอ่อ เอ่อ “ครับ ครับ” เสียงฝีเท้าห่างไปและไม่กี่นาที เสียงฝีเท้าก็ดังใกล้เข้ามา

“พาเธอไปพัก” ร่างไร้สติถูกพาเข้าห้องนอนที่ว่าง กึกกึก เหนือสมุทรเดินตามช้าๆ “เธอเป็นไงบ้าง”

“สภาพภายนอกโอเคครับ ดูจากอาการที่ไม่ได้สติ คงถูกวางยามาแน่ๆครับ”

“จ้ะปล่อยให้พักไป”

2

ปังปอง ปังปอง เสียงอี๊ดเรียกคนในบ้านให้ต้องตื่นขึ้นมา
ในตอนเช้าตรู่ ณรงค์ลืมตา ตื่นหาขมวดเข้าหากัน มีบางอย่างไม่
ปกติ แต่เสียงเรียกจาก อี๊ดหน้าบ้านทำให้นรงค์ต้องทิ้งความ
กังวลนี้ไป

“พวกคุณคือ”

“คุณณรงค์ จำผมได้มั๊ย” เสียงชายวัยเลยห้าสิบเอ่ยขึ้นมา
ณรงค์เบิกตาขึ้น นานแล้ว...นานแล้วจริง ๆ

“คุณทนายจงกล” ผู้ที่ถูกเอ่ยนามยิ้มออกมา

“ต้องขอโทษที่มารบกวนตั้งแต่เช้า”

“ไม่เป็นไรครับ เกิดอะไรขึ้นเหรอครับ มีข่าวเกี่ยวกับคุณ
นักรบหรือครับ”

ทนายจงกลยิ้มละมุนอย่างใจดี “นายท่านพูดเสมอว่าคุณเป็นคนไทยที่จริงใจและใจดีมาก”

“เพราะความช่วยเหลือจากพวกคุณ ผมซาบซึ้งใจมาก” ทนายจงกลยิ้มอีกครั้ง “ในวันนี้ที่ผมมาพบคุณ ผมมาทำตามคำสั่งของนายท่าน” ณรงค์ตั้งใจฟังต่อ “ในอีกสองวันทายาทนารัตน์จะมีอายุครบยี่สิบเอ็ดปี พิธีกรรมฉบับที่สองจะถูกเปิด ท่านนักรบบมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผมมาเชิญคุณและบุตรสาว...” ทนายจงกลยื่นส่งจดหมายให้กับนายณรงค์

“พิธีกรรมฉบับที่สอง เกี่ยวอะไรกับพวกผมด้วยล่ะครับ” ความเคร่งเครียดเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่ได้อ่านจดหมายที่นักรบบเขียนถึงตน

“ในวันมะรืนนี้ผมจะส่งรถมารับพวกคุณ...เกี่ยวอะไรด้วยนั้น คงต้องไปฟังพร้อมๆกัน” ณรงค์พยักหน้า แต่แล้ว...บางอย่างไม่ปกติ

“ผมขอตัวสักครู่นะครับ” ณรงค์ลุกไปทันที

ก็อก ก็อก ก็อก ประตูห้องนอนบุตรสาวถูกเคาะครั้งแรกแล้ว วิชาไม่ใช่เด็กที่ยนอนขี้เซา ผลั๊วะ ประตูถูกผลักเข้าไปภายในห้องว่างเปล่า ผลั๊วะ! ตู้เสื้อผ้าถูกเปิด พีบ ตะกร้าผ้าถูกดัน

ติก ติก เสียงฝีเท้าวิ่งลงบันไดลงมา เขาเข้าไปในห้องครัว “ไม่มี!”

“เกิดอะไรขึ้น” ทนายจงกลเอ่ยถามเมื่อเห็นอาการร้อนใจของนายณรงค์

“ลูกสาวผมหายไป”

“หมายความว่าไง” ตึกตึกตึก นายณรงค์วิ่งไปหน้าบ้าน เขาจำได้ว่าความทรงจำครั้งสุดท้ายของเขาอยู่ที่ต้นไม้ที่เขากำลังจะจัดการกับมัน ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลย

“นิชา หายไป”

“วันนี้ไม่ใช่วันหยุด เธออาจจะไปโรงเรียนแล้วก็ได้” ณรงค์ส่ายหน้า ปฏิเสธทันที “นิชาไม่มีทางไปไหนโดยไม่บอกผม เมื่อวานมีบางอย่างไม่ปกติ” ณรงค์บอกเล่ารายละเอียดที่เท่าที่เขาจำได้ “อาหารเย็นเมื่อวานก็หายไป ชะก็ไม่มี”

“ในพินัยกรรมมีอะไรกันแน่” ทนายจงกลส่ายหน้าอีกครั้ง “เรื่องนี้เกี่ยวกับคุณชายกิมะหรือเปล่า”

“คุณณรงค์ คุณอาจจะได้ยินข่าวไม่เต็มมากมายเกี่ยวกับคุณชายของเรา แต่มันก็คือข่าว มันไม่ยุติธรรมถ้าเรื่องราวๆที่เกิดขึ้นทุกคนล้วนแล้วแต่จะกล่าวหาว่าเป็นฝีมือคุณชาย ผมคิดว่าไม่เกี่ยวกับพินัยกรรมอย่างแน่นอน...เป็นความจริงถ้าผมจะแจ้งคุณตรงนี้เลยว่า มีพินัยกรรมฉบับที่สองนั้น คุณชายไม่ทราบเรื่องนี้อย่างแน่นอน” ณรงค์นิ่งไป เมื่อสิบปีก่อนคือครั้งสุดท้ายที่

เขาได้เจอกับเด็กชายกิมะ แววดตาของเขาในตอนนั้น...เขาไม่มีวันลืมลงได้เลย

“ให้พวกเราช่วยเถอะนะ” ณรงค์เคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด นอกจากจะขอความช่วยเหลือจากทนายจนกลแล้วเขาก็ไม่มีทางอื่น เขามันเป็นเพียงจิตรกรธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น กำลังคนอำนาจเขามีเขาก็ไม่มี มีแต่คนตรงหน้าเท่านั้นที่จะสามารถตามหาเขาได้ ซึ่งเขาไม่เชื่อเลยสักนิดว่าเรื่องนี้จะไม่เกี่ยวกับคุณชายกิมะ

ดกหาสน์นารัตน์ ในวันครบรอบอายุสี่สิบเอ็ดปีของทายาทนารัตน์ ภายในไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าเรื่องเดิมสำหรับแขกที่มีหน้าที่ต้องมา หัวโตะยาวด้านหลังคือผนังที่มีประติมากรรมเป็นสัตว์ขนาดใหญ่ที่ทุกคนเรียกว่ามังกร แต่ใครก็ตามที่เข้ามาต่างก็รู้ว่ามังกรตัวนี้ถูกหล่อขึ้นมาจากทองคำจำนวนมหาศาล

กิมะนั้นนิ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆออกมา แม้คนตรงหน้าเขาจะเป็นญาติผู้ใหญ่ของเขาเสียส่วนใหญ่ ไม่ใช่เพียงเขาที่มีเบื้องหลังและชื่อเสียงที่ไม่ดี เชื่อไม่ถึงแถวเพราะสิ่งเหล่านี้มันคงสืบทอดกันมาทางสายเลือด เพราะพ่อผู้ล่วงลับของเขาก็เป็นที่เกลียดชังของ

เหล่าญาติพี่น้อง แต่ทุกคนทำได้เพียงแค่เกลียดด้วยความรู้สึก ทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้

“สวัสดีครับทุกคนผมปีแอร์ ทนายผู้รับมอบอำนาจ โดยตรงจากท่านนักรบ และนี่คือทนายจงกลผู้ช่วยผมและพยาน ในพิธีกรรมฉบับที่สอง ผมขออนุญาตเปิดพินิจจดหมายที่แจ้ง ตำแหน่งพิธีกรรมดังกล่าวครับ” ทนายปีแอร์หยิบกล่องขนาดเล็กออกมา

กิมะยื่นส่งกุญแจเปิดกล่องดังกล่าว กุญแจที่เขาต้องพกติดตัวไว้ตั้งแต่อายุสิบเจ็ดตามพิธีกรรมฉบับแรกเมื่อสี่ปีก่อน ทนายปีแอร์ไขว่กล่องที่ทำจากไทเทเนียมให้กับพยานทั้งหมดในห้องได้เห็นว่ากล่องอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ก่อนจะลงมือไขกุญแจออกมา

“พิธีกรรมถูกเก็บไว้ที่มังกร” เสียงของทนายปีแอร์ดังขึ้น ทนายจงกลยืนขึ้นและเดินไปยังมังกรหลังจากรับจดหมายฉบับนั้นมาจากทนายปีแอร์ กิมะจำต้องยืนขึ้นเพราะเป็นเขาคนเดียวเท่านั้นที่นั่งหันหลังให้กับมังกร เพราะถ้าคนที่นี้รู้ว่าเขารู้จักช่องลับที่ซ่อนอยู่ความคงแตกแน่ ๆ

ทนายจงกลทำตามวิธีที่เขียนไว้ในจดหมาย และช่องเล็กก็เปิดออก ด้านในปรากฏเพียงแฟ้มสีน้ำเงิน ทนายจงกลหยิบออกมาและกลับมานั่งที่เดิม กิมะเองก็เช่นกันเขายังคงสงบนิ่ง แต่กลาง

โตะยาวเขาเห็นชายคนหนึ่ง มุมปากหยักยกขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นความหวาดหวั่นของชายคนนั้น...นานแล้วแต่เขาก็ไม่เคยลืม นายณรงค์ บริสุทธี

นายกิมะ นรารัตน์ ทายาทของข้าพเจ้า นายนักรบ นรารัตน์... ทนายจงกลเร่ มอ่านบทความในพินัยกรรม คนที่ตื่นตระหนกและตกใจมีเพียงคนเดียวตือนายณรงค์ ที่ถูกตอกย้ำความมั่นใจว่าภริยาหายไปเพราะผู้ชายหัวโตะ

“จบแล้วใช่ไหมครับ” ทนายจงกลตอบรับคำถามของกิมะ “ไหนละครับเจ้าสาวของผม” ทุกคนในห้องเจียบ ณรงค์ตัวสั่นด้วยความเกลียดชังและเคียดแค้น เขาไม่เคยต้องการทรัพย์สินสมบัติใดๆ เขาต้องการแค่ภริยา ลูกสาวเขาเท่านั้น นอกจากทนายปีแอร์และทนายจงกลแล้วไม่มีใครที่รู้ว่าภริยาหายไปสองวันแล้ว และทางทนายก็ขอร้องไม่ให้เขาไวยวายออกไป

“เธอไปโรงเรียนครับ” ณรงค์จำต้องตอบออกไป

“โรงเรียน? เธออายุเท่าไรครับละเนี่ย” กิมะเอ่ยถามออกไป

“สิบเจ็ดครับ” กิมะพยักหน้ารับรู้อย่างเข้าใจ เขามอบรอยยิ้มที่ณรงค์ไม่ชอบมันเลยสักนิดแต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากอดทน

“โอเค งั้นอีกสองปี วันแต่งงานของผมคืออีกสองปีนับจากนี้ ตอนนั้นเจ้าสาวของผมก็จะมีอายุอย่างสิบเก้า เธอคงไม่ได้มีวัน

เกิดวันนี้เหมือนกันหรอคะครับ ไม่งั้นผมคงต้องรีบเข้าหอก่อน
เที่ยงดินถ้าไม่อยากต้องจ่าย...” ณรงค์เจียบไป

“น่ากลัวว่าคุณชายคงต้องทำแบบนั้นครับ” ทนายปีแอร์ที่
มองออกทุกอย่างแต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะไม่มีหลักฐานใด ๆ ในตอน
นี้

อ๊ะ! ก็มะอึ้งไปจริง ๆ ชั่วขณะ เด็กคนนั้นเกิดวันเดียวกันกับ
เขาอย่างนั้นหรอ “บังเอิญจริง ๆ เนื่อคู่กันสินะ” คำเหยยหยันที่เขา
หันมาเอ่ยกับทนายปีแอร์ ไม่มีคำกล่าวลาใด ๆ ก็มะเดินออกจาก
ห้องไปทันที ไม่สนใจเหล่าแขกผู้ใหญ่เลยสักนิด เมื่อก่อนเคยยังไ้
ตอนนี้ก็เหมือนเดิม

“จ่องทอง” เสียงส่าทับที่ดังตามหลัง ก็มะได้ยินชัดเจนแต่
ไม่ได้ให้ความสนใจเขายังคงเดินต่อไปอย่างมั่นคง

“ไปฉลอง” เขาเอ่ยกับรัสที่รออยู่ข้างนอก

3

“เป็นไงบ้างดีขึ้นบ้างหรือยัง” เทนีสบุตรเอ่ยถามด้วยเสียงราบเรียบ

“ไม่ดีขึ้นเลยครับ เธอเอาแต่ร้องไห้และขังตัวเองไว้ในห้อง”

“ให้เวลาเธออีกหน่อย เธอกำลังกลัว”

“ครับ แต่ไม่กินไม่นอนนานแบบนี้ผมเกรงว่าเธอจะป่วยไปเสียก่อน”

“นายเป็นพยาบาลก็รักษาเธอสิ” ภรรยาที่เป็นบุรุษพยาบาลบึ้งไปสักพัก

“แล้วแบบนี้ผมจะได้ค่าแรงเพิ่มเป็นสองเท่าหรือเปล่าครับ” ผู้ป็นนายควบตำแหน่งผู้ป้วยยกยืมมุมปากทันที พยาบาลภรรยาเป็นคนดูแลคนที่ห้า ที่นี่คือเกาะ ใครกันอยากจะมาอยู่นาน ๆ แต่ละ

คนจะเซ็นสัญญาว่าจ้างแค่สองปีด้วยค่าจ้างที่มากกว่าคนที่ทำงานสามปีเสียอีก เจื่อนไซเดียวติดตลอดระยะเวลาการทำงาน ไม่มีการลาในทุกกรณี เขาต้องมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่พ่อเสียชีวิตไปเมื่อห้าปีก่อน เหนือสมุทร นรารัตน์ พี่ชายตาบอดที่ไม่เป็นที่รักของน้องชาย

ฮือ ฮือ ฮือออออ นิชาที่ฟื้นขึ้นมาเมื่อวานนี้ สถานที่ที่ไม่รู้จัก คนแปลกหน้า และหมดหนทางกลับบ้าน ทำให้เธอทำได้เพียงแค่ร้องไห้ และขังตัวเองไว้ในห้อง ห้องที่เธออยู่ตั้งแต่ดินแรกจนมาถึงดินนี้ อีกดิน

“พ่อจ๋า หนูกลัว...ฮือออออ” !!!

ก็อก ก็อก ก็อก เสียงเคาะประตู ทำให้เธอตกใจอีกครั้ง แต่ก็เป็นแบบนี้หลายครั้งต่อวัน เธอเคยลองเปิดประตูออกไปหลังเสียงเคาะ เธอเจอกับภาดาอาหารวางไว้ เขาคนนั้นไม่ได้ขังเธอด้วยซ้ำ เธอเคยลองเปิดออกไปหลายครั้งเธอก็เปิดมันออกได้ทุกครั้ง นอกจากเสียงเคาะที่มาพร้อมกับภาดาอาหารเธอก็ไม่เจอกับการถูกคุกคามใดๆเลย และผู้ชายในชุดยูนิฟอร์มสีขาวเดินไปเดินมาให้เธอได้เห็นหลายครั้ง ก็เท่านั้น

พลั๊วะ ประตูถูกเปิดอีกครั้ง และเป็นอย่างที่คาดไว้ กาดอาหารมือเย็น คร่ำกกก เสียงท้องร้องดังทันที เธอไม่กินไม่ดื่มมาเกือบสองวันแล้ว ถ้าเธอยังดื้อดึงแบบนี้ต่อไปเธอได้ตายแน่ๆ หมับ! นิชายกกาดอาหารเข้ามาในห้องนอนและปิดลือดประตูอย่างรวดเร็ว

อาหารในกาดเป็นเมฆง่าย ๆ ข้าวต้มเปล่า ๆ เนื้อปลาออรีนึ่งราดซีอิ๊ว ตกแต่งด้วยผักสดหลายอย่าง นิชาไม่รีรอตัดสินใจหรือลังเล เธอลงมือจัดการกับอาหารตรงหน้าในที่สุด

พลั๊วะ ประตูถูกผลักเปิดอีกครั้ง ร่างบอบบาง มอมแมมเล็กน้อยเดินออกมาในมือถือกาดที่ถ้วยจานว่างเปล่า

“อิ่มแล้วหรือ” เสียงใครคนหนึ่งที่ยังมองไม่เห็นเจ้าของเสียง การก้าวอย่างหยุดชะงักสายตากวาดมองหาด้วยความหวาดหวั่นอีกครั้ง เสียงทุกอย่างเงียบลงแม้แต่ระบบการหายใจของนิชา

“คุณ...” หมับ! นิชาหันหลังกลับทันที คราวนี้เป็นผู้ชายในชุดขาวที่เธอเห็นบ่อย ๆ “ไม่ต้องกลัวครับ” ฤกษ์ยกมือขึ้นทั้งสองข้างเมื่อมองเห็นความหวาดกลัวจากเธอตรงหน้า “ผมแค่อยากช่วยครับ” เขายื่นมือออกไปเพื่อขอกาดในมือที่ตอนนี้นิชาบีบมันจนข้อนิ้วเกร็งจนเห็นได้ชัดเจน “เถอะครับ” ฤกษ์ขออีกครั้งอย่างใจเย็น

นิชาค่อย ๆ ยื่นภาตในมือส่งให้ชายชุดขาวทำทางใจดีและใจเย็นตรงหน้าด้วยความสั่นเทา “ขอบคุณครับ” นิชายิ้มน้อย ๆ กับความสุภาพของคนตรงหน้า “ถ้าสบายใจขึ้น ผมอยากให้คุณลองไปคุยกับเจ้านายผมที่นั่งตรงนั้นครับ” นิชามองตามสายตา เธอเห็นแต่ศีรษะที่โผล่พ้นเก้าอี้สูงเล็กน้อย ไม่น่าล่ะ...เธอจึงมองไม่เห็นเขาในตอนแรก

“เขาใจ...ใจดีเหมือนคุณมั๊ยคะ” นิชาเอ่ยถามด้วยเสียงบางเบา ฤๅษะพยักหน้ายืนยันทำให้เด็กสาวสบายใจยิ่งขึ้น และคนตรงหน้าถูก มีอะไรต้องคุยกันถ้าเธอไม่อดทนรออยู่ที่นี่ จากที่มองจากหน้าต่างในห้อง ที่นี่คงจะเป็นชายหาดทะเลที่ใดที่หนึ่ง

“นั่งสิ” นิชาเอียงคอมองคนที่ชายชุดขาวบอกว่าเป็นเจ้านาย เขานั่งนิ่ง สวมแว่นดำดำ ข้างกายมีไม้เท้าและถ้าเธอจะสังเกตเธอก็จะเห็น Blind Block ทอดยาวตามเส้นทางพื้นมากมาย

“คุณ มองไม่เห็น”

“ใช่ ฉันแต่เสียประสาทสัมผัสการมองเห็น แต่อย่างอื่นของฉันดีเยี่ยม การรับกลิ่น และการได้ยินของฉันดีมาก มากกว่าคนปกติที่มองเห็นเลยล่ะ” นิชายิ้มออกมาทันที

“อารมณดีขึ้นแล้วสิ”

“คุณรู้ได้ยังไงกัน?”

“ประสาธลัมผัสอย่างอื่นของฉันทิมาก” นิชาพยักหน้าแต่ก็ลืมไปว่าเขามองไม่เห็นจึงขานรับสั้น ๆ เหลือเชื่อจริง ๆ ว่าชายตาบอดตรงหน้าทำให้เธอสบายใจขึ้นจริง ๆ ดวงตากลมโตกวาดตามสำรวจคนตรงหน้าเขาอายุยังไม่เยอะ น่าจะแค่สักยี่สิบต้น ๆ เขามีผิวที่ขาวโอรังสร้างร่างกายก็ดูแข็งแรง เขาคงจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจริง ๆ

“ทำไมคุณถึงไม่ผ่าตัดรักษาดวงตาละคะ” เหนือสมุทรยิ้มออกมาทันที

“เธอช่างใจดีเสียจริง ๆ ตอนแรกฉันคิดว่าเธอจะถามว่าที่นี่ที่ไหน และจะกลับบ้านได้อย่างไร”

“เรื่องนั้นก็อยากรู้ค่ะ เพราะหนูเป็นห่วงพ่อค่ะ การที่หนูหายมาแบบนี้ พ่อต้องเป็นห่วงมากแน่ ๆ”

“ที่นี่คือเกาะของนรารัตน์”

“นรารัตน์ ดูน ๆ แต่นึกไม่ออก”

“แต่คุณเธอ ฉันคิดว่าเธอจะรู้จักมันดีเสียอีก ที่นี่คือเกาะที่ไว้กักกันคนที่ผู้นำตระกูลต้องการกำจัดออกจากโลกภายนอก”

“กำจัด หนูเนี่ยนะคะ ตอนนี้หนูก็ยังคิดไม่ออกว่าเคยได้ยินคำนี้มาจากไหน แล้วทำไมหนูถึงต้องถูกกำจัดด้วยละคะ”

“แปลก” เหนือสมุทรเอ่ยออกมา “อายุเท่าไร”

“สิบเจ็ดค่ะ”

“ฉันก็ยังเรียนอยู่...ยิ่งแปลกไปใหญ่ ซื่ออะไร”

“นิชาคะ...แล้วคุณละคะ”

“เหนือสมุทร เรียกฉันว่าเหนือเฉย ๆก็ได้”

“เหนือเฉย ๆ คุณแก่กว่าหนูแน่นอน หนูเรียกว่าพี่เหนือ
แล้วกันนะคะ...อ้อ! หนูต้องอยู่ที่นี้นานเลยหรอคะ ที่นี่เป็นบ้านของ
พี่เหนือหรอคะ” ไม่มีคำตอบใด ๆออกมา นอกจากรอยยิ้มและ
การพยักหน้า

“ไม่ต้องรีบร้อนนิชา เธอต้องอยู่ที่นี้สักพัก มีเวลาค่อย ๆรู้
เรื่องราวทุกอย่าง เกี่ยวกับนรารัตน์ และสำคัญสุดคนที่ทำให้เธอ
มาติดอยู่ที่ เขาคือ กิมะ น้องชายฉันเอง”

!!! นิชาตกใจอีกครั้ง ครั้งแรกกับชื่อนี้ที่เธอเคยได้ยิน ถ้า
คนที่ชื่อกิมะเป็นเจ้าของเกาะ ฉันเขากับเธอก็อยู่กับคนละโลก แต่
ทำไมเขาจึงส่งเธอมาอยู่ที่นี่ละ

ดรีนนัน เสียงเฮลิคอปเตอร์ดังโกล่เข้ามา กฤษติน
ออกจากบ้านไปยังลานจอดยี่สิบนาทีก่อนที่เขาจะเข้ามาในบ้านพร้อม
รถเข็นที่เต็มไปด้วยข้าวของ “ดูท่าแล้วคุณยังต้องอยู่ที่นี้อีกนาน
เลยครับ” นิชามองข้าวของในรถเข็น มันไม่ใช่ของของเธอ แต่
มันเป็นของใช้สำหรับผู้หญิงรวมถึงเสื้อผ้าอีกหลายชุด

“หนูไม่เข้าใจเลยคะ แล้วพ่อหนูจะเป็นยังงัยบ้าง” ดวงตาโตค่อย ๆ พลาเลือนด้วยหยาดน้ำที่เกิดขึ้นมา ไร้ซึ่งเสียงสะอื้นมีเพียงหยดน้ำที่ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

“นิชา เธอจะได้ออกจากที่นี่แน่ ๆ เพียงแต่มันไม่ใช่ตอนนี้”

“ขอบคุณคะ” เหนือสมุทรยิ้มอีกครั้ง เขาอยู่ที่นี้มาเกือบห้าปี ตลอดเวลาบนเกาะนี้มีเพียงสองชีวิต เขาและคนดูแลที่เวียนกันมา นิชาคงเป็นอะไรที่มากกว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่งแน่ ๆ

เอี้ยดดดด เสียงยางรถบดถนนดังสนั่นไปทั่วอาณาบริเวณ “เดี๋ยวผมลงไปเองครับ” รัสอ่อยกับกิมะ ที่แต่เบนสายตาไปมองสาเหตุการเบรกกะทันหัน

“เฮลลูกสาวฉันดินมานะ!!!” ณรงค์ทุบกระจกรถด้านหลังด้วยมืออย่างแรง รัสเข้ามาชาร์จตัวณรงต์ออกห่างจากรถ พลั๊วะแต่ประตูรถด้านหลังถูกเปิดออก กิมะก้าวออกมา สองมือล้วงกระเป๋าดวงตาริเรียวคล้ายกับเหยี่ยวมองมาไปที่ณรงต์ใบหน้าเขานิ่งสงบ เขาแแต่มองณรงต์ที่ร้อนรนทรมาณ และมูมปากหยักก็ค่อย ๆ เฉยออกมา

“หลายปีมานี้...วันนี้ผมมีความสุขจริงๆ” ยิ่งได้เห็นณรงต์โตกเตร้าเสียใจมากขึ้นเท่าไรเขาก็ยิ่งมีความสุขขึ้นเรื่อย ๆ

“นิชาไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้”

จ๊จ “ตรงไหนที่ไม่เกี่ยว เธอเป็นว่าที่ภรรยาของผมนะครับ การที่เธอหายไป ผมก็...เสียใจนะ” กิมะบอกออกไปด้วยใบหน้า ที่กระจำใสไปด้วยรอยยิ้ม

“เธอไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น...”

“คุณควรร้องบอกตัวเองมากกว่านะครับ หรือไม่ก็ให้คิด เสียว่าเธอก็แค่เหยื่ออีกคน...อีกคน...ก็ได้” เสียงคำหลังแววตาและ สีหน้าของกิมะเปลี่ยนไปทันที ซึ่งคงมีแต่ณรงค์ที่เข้าใจ

ฮือ ฮือ ณรงค์ทรุดเข่าลงกับพื้น รัสและกิมะกลับเข้าไปใน รถและจากไปจากตรงนั้นไม่สนใจสายฝนที่โปรยปรายลงมา ชู่ชู่ สายฝนเทกระหน่ำลงมาตามฤดูกาล ณรงค์ยังไม่อาจมีแรงลุกไป ไหน เขาทำได้แค่ร้องให้ท่ามกลางน้ำจากฟ้าที่เทกระหน่ำอย่างกับ ต้องการซ้ำเติมเขา หรือย่ำบอกว่าเขาสมควรได้รับสิ่งนี้แล้ว

ฮือ ผมเจ็บ ปล่อยผม ผมไม่ไหวแล้ว....ครับพ่อ

4

“พี่เหวี่ยง ณิชชาขอไปเล่นน้ำตรงชายหาดได้มั๊ยคะ”

“ตรงนั้นเป็นธารน้ำจากภูเขาไหลลงสู่ทะเลครับ”

“น้ำเยอะมั๊ย”

“มีบ้าง แต่ช่วงนี้เป็นช่วงฝน ปริมาณน้ำจะเยอะครับ”

“ไม่ได้” เหวี่ยงสมุทรหันไปตอบณิชชาหลังจากได้ข้อมูลตาม
ต้องการจากคนดูแล “อันตรายเกินไป”

“งั้นณิชชากลับบ้านไปอ่านหนังสือดีกว่า” พุดจบบ้าง
บางทีวิ่งไปทันที ไม่มีอะไรที่เธอต้องห่วงเพราะคนที่เธอแอบเป็น
ห่วงอีกคนมีคนดูแลข้างกายแล้ว

“เธอเป็นเด็กดีมากเลยนะครับ” กฤษเอย่ขึ้นหลังจากที่นิชาวิ่งไปไกลแล้ว

“หน้าตาณิชาเป็นยังไง”

“เหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยายเลยครับ เธอมีผมสีน้ำตาล ปรายทอง เป็นสีธรรมชาติของเธอ ผิวขาวดั่งหยก จะว่าสีผิวของเธอคล้ายกับ...”

“ก็มะใช่มัย”

“ครับ”

“ฉันก็คิดอยู่แล้วว่านิชาต้องงดงามมาก ๆ ฟังจากเสียงนะ” นิชาเป็นหญิงสาวที่โดดเด่นคนหนึ่งแน่ ๆ ผิวขาวที่เป็นเอกลักษณ์ของชนชาติ ก็มะได้ผิวมาจากแม่ผู้ล่งลับ นิชาเองก็จะเป็นแบบนั้น เพราะเธอเคยบอกว่าพ่อของเธอเป็นต่างชาติที่ได้กรีนนการ์ด

“คุณรักเธอแล้วใช่มัยครับ” ดรานี่รอยยิ้มบนใบหน้า เหนือสมุทรหายไปทันที

“ทำไมถึงพูดออกมาแบบนั้น”

“ที่นี้มีแค่พวกเราสามคน นิชาเป็นผู้หญิงคนแรกที่คุณใกล้ชิดด้วย”

อี เสียงในคอของเหนือสมุทร “แต่ความใกล้ชิดเพียงชั่วครู่อย่างนั้น เทรอ...แบบนี้จะเรียกว่าความรักได้ยังไง”

“สำหรับคุณอาจจะเป็นเพียงชั่วครู่ แต่สำหรับนิชาตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่จะเธอจะไม่มีวันลืม”

“เธอบอกนายอย่างนั้นหรอ”

“ที่นี้มีเพียงแต่คุณเท่านั้นนะครับที่มองไม่เห็น...” เหนือสมุทรนิ่งไปอีกครู่ แต่คราวนี้ไม่มีเสียงตอบกลับใดๆ นอกจากเสียงไม้เท้านำทางและฝีเท้าที่เดินกลับเข้าบ้านไป

“พี่เหนื่อ” นิชาที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ไม่นาน ลุกจากเก้าอี้เข้าไปหาชายที่ตนแอบมีใจอย่างรู้ตัว

“อ่านหนังสืออยู่ไม่ใช่หรอ”

“ใช่ค่ะ”

“อ่านจบแล้วหรอ”

“เอ่อ...ยังคะ”

“ถ้างั้นคือ...มีอะไรที่ไม่เข้าใจอย่างนั้นหรอ”

“เอ่อ เปล่าค่ะ”

“แล้วมีอะไร” นิชานิ่งไป ทำไมเธอถึงรู้สึกว่แค่การแยกตัวออกจากเขาก่อนหน้านี้ไม่กี่นาที ทุกอย่างดูเหมือนเปลี่ยนแปลงไป เขาดูเย็นชากับเธอจัง

“จั้น...จั้นนิชากลับไปอ่านหนังสือก่อนนะคะ” เสียงเตร์รา สลดทำให้คนฟังรู้สึกตัวทันที

“นิชา...” เหนือสมุทรเอ่ยเรียกเธอไว้ “จั้นตาบอดไร้อนาคต”

“เรื่องที่คุณมองไม่เห็นนิชาทราบดีค่ะ แต่เรื่องไร้อนาคต นิชาไม่เข้าใจหรอกค่ะ เพราะมันเป็นเรื่องอนาคตไม่ใช่เธอค่ะ ใครกันที่จะล่วงรู้อนาคต พี่เหนือเป็นแค่มนุษย์นะคะ ไม่ใช่พระเจ้าเสียหน่อย”

“ต่อปากต่อคำเสียจริง” นิชายิ้มกว้างมากขึ้นทันที

“พี่เหนือ...” นิชาอ้าอึ้งทันที เธออยากถามเน้นความมั่นใจว่าเขารู้แล้วใช่ไหมว่าเธอแอบชอบเขา

“นิชา อย่าพึ่งด่วนสรุปอะไรไป โดยเฉพาะความรู้สึกมันยังไม่ใช่ ไว้ให้นิชาโตกว่านี้อีกสักหน่อย ได้เห็นโลกกว้าง เมื่อก่อนนั้นถ้านิชายังไม่เปลี่ยนแล้วละก็...”

“ตกลงค่ะ...นิชาไม่เปลี่ยนแน่ ๆ”

“เสียงมั่นใจมาก...ไม่ใช่เพราะคิดว่าตัวเองจะไม่ได้ออกจากเกาะนี้หรอกเหรอ”

“พี่เหนืออยู่ที่นี่ นิชาก็จะอยู่ที่นี่ นิชาเป็นห่วงก็แต่พ่อเท่านั้น ไม่รู้ว่าตอนนี้จะเป็นยังไง”

“อีกไม่กี่เดือนกฤษฎาก็จะต้องไปแล้ว ไม่ลองขอความช่วยเหลือเขาดูละ” นิชาดวงตาเป็นประกายทันที

“จริงหรือคะ ได้จริง ๆ หรือคะ”

“ก็ไม่อยากนัก แต่ก็ไม่ง่าย จะให้กฤษฎาเดินไปหาและบอกว่านิชาอยู่ไหน นิชาสบายดีแบบนั้นคงไม่ได้ คนก่อน ๆ ที่หมดวาระก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แต่กฤษฎาคงไม่ง่ายนัก”

“เพราะอะไรล่ะคะ”

“เพราะผมรู้มากเกินไปครับ” ดรานี่เป็นบุรุษพยาบาล กฤษฎาเอ่ยขึ้น “แต่ผมยินดีช่วย...เท่าที่ช่วยได้”

“แต่เราต้องไม่ทำให้เขาต้องลำบากเข้าใจมัยนิชา” นิชาขานรับและนิ่งเฉย

“ตั้มย่ำรสมือพ่อยังคงอร่อยไม่เปลี่ยนแปลงค่ะ” นิชาเอ่ยออกมาหลังจากนิ่งเฉยไปนาน

“หมายความว่าไงครับ”

“นิชาชอบกินตั้มย่ำฝีมือพ่อค่ะ และคำพูดนี้เป็นคำที่นิชาเอ่ยกับพ่อเสมอค่ะ” เทนิสบุตรยิ้มเล็กน้อย มันยังแฝงความหมายบางอย่างไว้ด้วย ถ้าให้แปลง่าย ๆ ตั้มย่ำรสมือพ่อ คือ คำของลูกที่เอ่ยเรียกว่า พ่อค่ะ นั่นเอง ต่อมาคำว่ายังคงอร่อยไม่เปลี่ยนแปลง นั้นหมายความว่าลูกยังมีชีวิตอยู่

“พี่เหนือ...ยังจำคำที่ณิชาเคยพูดไว้ได้มั๊ยคะ”

“อันไหนล่ะ”

“ทำไมพี่ไม่ผ่าตัดรักษาดวงตาล่ะคะ” เหนือสมุทรเงยไป ไม่ใช่เพราะเขาแต่เพราะกิมะต่างหากที่ขัดขวางการรักษา

“ณิชา ยังจำคำที่ฉันเคยบอกไว้ได้มั๊ยว่าไร้อนาคต...” ณิชา น้ำตาลล่อเคล้าแบ๊วตาทันที เธอเกลียดผู้ชายที่ชื่อกิมะ ถ้าเธอได้ ออกจากที่นี่ เธอจะไปเรียกร้องความยุติธรรมให้กับพี่เหนือ ผู้ชาย ที่แสนดี

ก๊อก ก๊อก ก๊ อก เสียงเคาะประตูนำ หลังจากที่ ได้ยิน เสียงอนุญาต รัสเดินเข้ามาพร้อมแฟ้มในมือ “สามคนที่ผ่านการ คัดเลือกครับ” กิมะรับแฟ้มมาเปิดดู อีกไม่ถึงสามเดือนคนที่เขาส่ง ไปดูแลเหนือสมุทรคนล่าสุดก็จะครบวาระการว่าจ้าง

กิมะไล่อ่านประวัติทุกอย่างของทั้งสาม ไม่ใช่เพียงแค่ ประวัติการทำงานหรือประวัติการศึกษา แต่ทุกอย่างตั้งแต่เกิด นิสัยใจคอ เพื่อนสนิทไม่สนิทของทั้งสาม กิมะจะเป็นผู้เลือกคนที่ เหมาะสม

“ทำไมคนนี้ไม่มีประวัติเรื่องผู้หญิง...หรือว่า”

“ใช่ครับ...ผมตัดสินใจแล้ว”

“ไม่เอา ฉันต้องการคนที่มีวุฒิภาวะปกติทุกอย่าง อย่าให้เกิดเรื่องแบบนี้อีก...และฉันเลือกคนนี้” ก็มะเปิดตำหน้าประวัติคนที่เขาเลือก ฟังเลิกกับแฟนสาวที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนได้ไม่นาน...

5

“ผลการสอบของเด็กคนนั้นเป็นไงบ้าง”

“ข้อสอบที่ส่งไป ไม่มีการส่งกลับมาเลยครับ” รัชทายาทตามจริง นี่เป็นเรื่องที่เขาไม่เข้าใจเลย เจ้านายสั่งให้จัดทุกอย่างให้กับคุณนิชา โดยเฉพาะตำราเรียนและยังมีการจัดส่งข้อสอบจริง ๆ จากสถาบันการศึกษาที่เธอเคยเรียนไปให้เธอด้วย

“ได้แจ้งเธอไปหรือเปล่า”

“ครับ รวมถึงหนังสือรับรองการจบการศึกษาด้วยครับ ถ้าเธอสอบผ่าน”

“พี่รอสงสัยและไม่เข้าใจสิ่งที่ผมทำลงไปใช่ไหมครับ”

“ครับ...ขอโทษครับที่ต้องตอบตามจริง คุณไม่สนใจคุณนิชาตั้งแต่แรก แต่คุณก็เลือกที่จะเอาเธอไปกักขังไว้ที่เกาะ ถ้าเป็นผมคงปล่อยให้เธอมีชีวิตตามปกติให้เธอมีความรักกับผู้ชายคนอื่น

และ.....ปฏิเสธคุณ...อ๊ะ! เดี่ยวนะครับ...เข้าใจแล้วครับ เจ้านายต้องการให้คุณนิชาอยู่กับคุณเหนือสมุทรรักกันอย่างนั้นหรือครับ”

“แล้วเด็กคนนั้นสามารถรักผู้ชายตาบอดได้หรือไม่”

“คุณควรได้เห็นคุณนิชานะครับ”

“พีร์ส เห็นผมเป็นพวกหลงในรูปลักษณะหน้าตาหรือครับ”

“แต่คุณก็มต้องมีใครสักคนที่เป็นคู่ชีวิต แล้วทำไมผู้หญิงคนนั้นจะเป็นคุณนิชาไม่ได้หรือครับ”

“ไม่มีทาง” เสียงและแววตาเปลี่ยนไปทันที “ผมยอมรับผู้หญิงทั้งโลก ยกเว้นผู้หญิงที่เป็นลูกของผู้ชายคนนั้น...” ปัง! ภิรมะทุบโต๊ะเสียงสนั่นและเดินจากไปทันที เขาออกจากห้องทำงานไปอย่างรวดเร็ว ทั้งความสงสัยไม่เข้าใจไว้กับรัส

“คุณเป็นยังใจบ้าง” ณรงค์หันไปมองทนายจงบกลที่แฉะ เวียนคอยมาดูเขาเรื่อย ๆ

“ลูกผมยังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม”

“แน่นอนครับ คุณชายไม่ใช่ขาดกรแน่นอน เมื่อหนูนิชาอายุครบสิบเก้า เธอก็จะได้กลับมาหาคุณครับ” ณรงค์พยักหน้ารับ นั่นคือเหตุผลเดียวตอนนี้ที่ทำให้เขายังมีชีวิตอยู่ได้ แม้ส่วนลึกเขาเกิดความลังเล แววตาของภิรมะเขาไม่มีทางลืมนั่นเลยทั้งสอง

ครึ่ง เวลาไม่ทำให้เวเวตาของกิมะที่มองเขาเปลี่ยนไปเลย เด็กคนนั้นยังจำเขาได้

“ลูกสาวผมเธอไม่รู้เรื่องอะไรด้วย”

“คุณพอจะบอกผมได้มั๊ยครับว่าพวกคุณมีเรื่องอะไรกัน”
ณรงค์ส่ายหน้าและเดินจากไป มันเป็นความลับอย่างนั้นหรือเปล่าเลย แต่มันเป็นเรื่องดำมืดที่พวกเขาควรรับกรรมที่ทำไว้
นักรบคุณโทดร้ายเกินไปแล้ว...

“นิชา” เสียงที่คุ้นเคยที่ได้ยินตลอดปีกว่าที่ผ่านมาเหนือสมุทรทรุดตัวลงนั่งข้างนิชา “ทำไมถึงไม่ทำข้อสอบ”

“คนที่ชื่อกิมะ เป็นยังไงกัน” เหนือสมุทรแยมยิ้มน้อยๆ
“บอกตามความจริงคือหน้าตาเขาเป็นแบบไหนฉันก็ 모르หรือ
ส่วนเสียงของเขาฉันก็ได้ยินเพียงไม่กี่ครั้ง ฉันรู้เพียงว่าเขาคือน้องชายของฉัน”

“นิชาจะจำชื่อนี้ไว้ นิชาเกลียดเขา เขามันเป็นคนสารเลว”

จู่ๆ เหนือสมุทรทำเสียงเตือน “อย่าหยาบคาย มันไม่เหมาะกับนิชา”

“ถ้านิชาได้ออกจากที่นี่ นิชาจะแฉความค้ะ”

“กฎหมายของที่นี่ทำอะไรกิมะไม่ได้หรอก”

“ทำไมละคะ” คำถามนี้ไม่มีคำตอบใด ๆ “ถ้าวิชาตั้งใจเรียน เมื่อเติบโตขึ้นในห้องเรียนจะมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองทายาทของตระกูล เหมือนที่วิชาเองก็มีสิทธิ์ในเรื่องนี้ กระทำผิดเรื่องเดียวเท่านั้นที่จะเอาผิดกับกิมะได้...คือเขาต้องเป็นฆาตกร”

“กฎหมายนี้ไม่คุ้มครองพี่เหนือเธอละ”

“ฉันไม่ใช่ทายาท ฉันเป็นแค่ลูกชายและพี่ชายเท่านั้น”

เฮ้ยยยย “ชีวิตแลกชีวิตอย่างงั้นสินะคะ...ถ้างั้นก็ช่างเถอะค่ะ วิชาให้อภัยสิ่งที่คนที่ช็อกิมะทำกับวิชา เพราะความชั่วร้ายของเขาก็มีส่วนที่ดีค่ะ”

เหนือสมุทรเลิกตัวอย่างแปลกใจ “ได้รู้จักกับพี่เหนือที่แสนดีใจค่ะ” รอยยิ้มสว่างกระจ่างบนใบหน้าของพวกเขามาเผยออกมาทันที

“แบบนี้พี่เหนือก็ไม่ได้ได้รับการรักษาดวงตาสินะ”

“ไม่ได้รักษาก็ไม่ใช่เหตุผล แต่อาจจะรักษาไม่ได้ก็ได้ ฉันตาบอดมาตั้งแต่กำเนิด มันเป็นความผิดปกติตั้งแต่ในครรภ์ คุณแม่ร่างกายไม่แข็งแรงนัก เลยทำให้การมอบชีวิตให้กับกิมะทำให้พวกเราเสียท่านไป” คุณคงต้องเลือกระหว่างแม่กับลูกครับ เสียงของหมอกี่เขาเพิกญ์ได้ยินในครั้งนั้น ความลับที่อยู่ในใจของเหนือสมุทร ยี่สิบเอ็ดปีที่ผ่านมาคือคำตอบของประโยคนั้น

เอ่อ “นิซาเองก็เสียแม่ไปเช่นกัน นิซาไม่เคยรู้จักแม่ ทำไมผู้หญิงของประเทศเรายังมีร่างกายไม่แข็งแรงคะ”

“อย่างนั้นเหรอ” ดวบ! นิซาตกใจเล็กน้อยที่จู่ ๆ ก็ถูกชายที่ตนหลงรักในวัยฮอว์โมนว่าวุ่นโอบกอดไว้ นิซาเกร็งนิ่งเพราะเป็นครั้งแรกของเธอ นอกจากพ่อของเธอแล้ว เธอไม่เคยแตะต้องตัวผู้ชายคนไหนมาก่อนเลย

ติก ติก ติก เสียงหัวใจดวงน้อยเต้นแรงขึ้น นี่เป็นการใกล้ชิดมากที่สุดเป็นครั้งแรกระหว่างเขากับเธอ ยามที่ใบหน้าเธอแนบที่แผ่นอกของเขากลิ่นกายเขาทำให้เธอรู้สึกสบายใจและสงบ

“นิซาไม่เสียใจแล้วค่ะ”

“ฉันรู้ และฉันเองก็เช่นกัน...เราเป็นทีมเดียวกันแล้ว”

?

6

ดี๊ด ดี๊ด ดี๊ด ดี๊ด อ๊ มมมม ก็ มะบิดชี้เกียจ เมื่อถูกรบกวนจาก
เสียงเรียกของโทรศัพท์ “มีอะไร”

“เกิดอุบัติเหตุที่เกาะครับ”

“ใครเป็นอะไร?” น้ำเสียงเปลี่ยนไปทันที

“คุณเหนือสมุทรครับ” รัสริบแจ้งทันที “ตอนนี้ ฮอว์ๆ รอ
คำสั่งของคุณก็มครับ”

“ตรวจสอบดีแล้วหรือ”

“ครับ ฤกษ์ดีของคนของเราครับ” ก็มะนิ่งไป

“ได้ เอาออกมาทั้งสองคน”

“พี่เหนือจะปลอดภัยใช่มั้ยคะ”

“เขาต้องผ่าตัดด่วน” อือ อือ เสียงร่ำไห้ของนิชาดังก้องกังวาล พวกเธอทำได้เพียงรอ รอความเมตตาเท่านั้น

“มาแล้ว!!!” เสียงตื่นเต้นของภกษดั่งแทรกความโศกเศร้า นิชายุดเจียบฟัง จริงด้วยนี่มันเสียงเครื่องยนตร์ของเฮลิคอปเตอร์ นิชายิ้มทั้งน้ำตา

“พี่เหนือ ได้ยินมั้ย...พี่จะปลอดภัย

ติก ติก ติก เสียงฝีเท้าที่วิ่งตามรถเข็น กึกก้องในหูของเหนือสมุทร เสียงเรียกหาเขาดังไม่ขาด

“พวกคุณเข้าไปไม่ได้ค่ะ” พยาบาลห้ามนิชาไว้ นิชาเข้าใจ กอยออกมาทันที ควับ! ประตูห้องผ่าตัดปิดลง ด้านนอกเหลือเพียงเธอและภกษ

“คุณนิชา คุณต้องไปแล้ว รีบเถอะครับ” นิชามองภกษอย่างไม่เข้าใจ “ผม ผมเป็นคนของคุณชายกิมะ สิ่งเดียวที่ผมจะไ้โทษให้กับคุณได้คือ คุณต้องรีบไปจากที่นี่ครับ ก่อนที่...”

“เลี้ยงไม่เชื่อง!...” ก่อนที่ภกษจะพูดจบ เสียงของบุคคลที่สามก็ดังขึ้น นิชาหันหลังทันที เธอยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องราวนัก แต่คนตรงหน้าเขาคือใครกัน เขา...

ทุกอย่างรอบตัวเธอเจียบสงัด แม้แต่เสียงลมหายใจเธอก็ยังไม่ได้ยิน ทำให้มีแต่เขากับเธอ ภาพลักษณ์ภายนอกของเขาช่างน่ามองและน่าหลงใหล แต่แววตาของเขามันช่าง...

“คุณชาย” ภฤษณ์โน้มตัวลงทันที และเสียงนี้ทำให้ก้องค์ของนิซาหายไป ที่แท้เขาคือผู้ชายที่เธอเกลียดมาตลอดปีกว่า

“พาเธอไปที่รถ” ก็มะสั่งการออกไป

นี่!!! เสียงร้องของนิซาดังทันทีที่รถเดินเข้าไปยืนตรงหน้าท่าทางเขาดูตามไรซึ่งมีรูปภาพที่ดี

“เชิญคุณไปกับผมครับ”

“ถอยไปนะ ฉันไม่ไป” ก็มะขยับทันที ทุกอย่างก้าวของเขาไม่มีลังเล มุ่งตรงมาที่เธอ

“เหนือสมุทรสำคัญต่อเธอมั๊ย” เสียงของเขาเป็นแบบนี้เองเธอ เอือกเหินไร่ความรู้สึก

“หมายความว่าไง”

“เขาต้องผ่าตัดไม่ใช่เหรอ...ถ้าไม่ได้รับคำยินยอมจากฉันทุกอย่างที่อุตสาหกรรมกันมาก็จะสูญเปล่า” !! นิซาเบิกตากว้าง คำพูดของเขาได้ยินเพียงเธอเท่านั้น

“อย่าดื้อ...ไปรอที่รถ” คราวนี้เสียงของเขาตึงขึ้นกว่าเดิมทุกคนที่อยู่ที่นี่ได้ยินทุกคน นิซาไม่มีทางเลือกทำเพียงเดินไปตามทิศทางที่รถนำไป

พริบ พริบ นี่ก็ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้วที่เธอต้องรอเขา อยู่ในรถ แม้เธอจะเป็นห่วงเหนื่อสมุทร แต่เขابอกกับเธอแล้วว่า เขาจะไม่เป็นอะไร แต่นี้นานขนาดนี้มันผิดปกติมาก ๆ

“นี่! เปิดประตูนะ” ดูป ดูป นิชาเปิดประตูรถไม่ได้เลย แน่แน่นอนว่ามันถูกล็อคจากฝั่งคนขับ ผู้ชายคนนั้นยังมีชีวิตอยู่มัยนะ เขานั่งนิ่งมาตั้งแต่ยี่สิบนาทีก่อนแล้ว

นิชามองดวงตาที่สะท้อนอยู่ในกระจกส่องมองหลัง เขา!!! นี่เขากลับมาตั้งนานแล้ว แต่นั่งบื้อแกล้งเธอชัด ๆ “นี่! เปิดประตูนะ”

“ทำไมฉันต้องทำตามที่เขาบอกด้วย...ไม่ใช่เธอหรือเธอที่ต้องทำตามที่ฉันสั่ง”

“คุณมันสารเลว” โอ้ย!! บรีนนนน เสียงเครื่องยนตร์ดัง กระหึ่มก่อนที่รถจะออกตัวไปอย่างรวดเร็ว “นี่จะบ้าหรือ อยากตายหรือ” นิชาตกใจกับความเร็วของรถ เธอแทบจะมองสอง ฟากข้างไม่เห็น

“ความตายของฉัน...มันไม่ง่ายขนาดนั้นแน่” เอ๊ยดดดด การเบรกระทันหันทำให้ตัวนิชากระแทกกับด้านหลังเบาะหน้า

อย่างแรง โอ้ย! นิชาสลับไปทันที มันไม่ใช่เพราะแรงกระแทกแน่ ๆ แต่ความเครียดที่ถึงขีดสุดของเธอทำให้ร่างกายเธอเกินรับได้

ภูก กั ก เสียงรอบข้างรบกวนการหลับของนิชาในที่สุด ดวงตากลมโตค่อย ๆ เปิดขึ้น แสงสว่างลอดเข้ามาจากหน้าต่างที่ถูกเปิดม่านไว้

“เรียบร้อยแล้วค่ะคุณชาย” นิชามองตามฝีเท้าของหญิงสาวเจ้าของเสียงที่เดินออกไป อืม นิชาค่อย ๆ ลุกขึ้น เขายืนอยู่ที่หน้าต่าง แผ่นหลังเขาตระหง่านตั้งตรง

“การผ่าตัดประสบความสำเร็จ...ยินดีด้วย” นิชาเผยรอยยิ้มออกมาในทันที “มีความสุขสินะ” นิชาไม่ตอบแต่พยายามจะลงจากเตียง เธอเดินไปที่ประตูทางออกจากห้อง

! เธอไม่มีรหัส ประตูเปิดไม่ออก “อยากไปเหรอ” เขาหันกลับมามองเธอ “คิดเธอว่าจะได้ทุกอย่างที่ตัวเองต้องการ”

“พี่เหินบอกว่า กฎหมายเอาผิดคุณไม่ได้”

“ก็ที่รู้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งเดียวที่เธอต้องรู้” ภิระมองไปที่โต๊ะเล็กข้างเตียง มีแฟ้มเอกสารวางไว้ นิชาเดินมาหยิบและเปิดอ่านตามสายตาคำสั่งของเขาซึ่งเธอยินดีกับคำสั่งนี้ ดวงตากลมเบิกกว้าง มันคือพินัยกรรม

“ทรัพย์สินสมบัติของฉันไม่น้อยเลยนะ”

“ใครเขาอยากได้กัน”

“ไม่อยากได้ก็ได้อยู่ดี” เสียงกิมะเปลี่ยนไป ไร้ซึ่งความเขี่ยหยัน “ที่รัก” ภิชามองเขา สาเหตุเพราะเรื่องนี้เองเธอที่เขาลักพาตัวเธอไปปล่อยเกาะ “ระหว่างทรัพย์สินของฉัน กับชีวิตที่ไร้ประโยชน์ของเธอ อะไรคือสิ่งที่ฉันควรสละ”

“นี่คุณต้องการให้ฉันฆ่าตัวตายอย่างนั้นหรือ” กิมะมอบรอยยิ้มเยือกเย็นให้กับเธอ

“คิดว่าทำได้มั๊ยละ...ไม่ต้องรีบร้อน เธอยังมีเวลาหาวิธี ออฉันจะต้องไม่แปดเปื้อนด้วยนะ เพราะไม่ฉันพี่เหนือที่รักของเธอ...ฉันไม่ต้องพูดออกมาหรอกนะ”

“คุณ!”

“อย่าพึ่งเกลียดฉันเท่านี้ เธอต้องรู้บางอย่างเพื่อเกลียดฉันได้มากกว่านี้อีก...”

“อะไรอีกล่ะ” ความอดทนของเธอเริ่มจะไม่เหลือแล้ว เธอเจอเขาไม่ก็ชั่วโม่งเองนะ เขาคือคนที่เธอเกลียดอย่างไม่ต้องสงสัย “หนึ่งสัปดาห์นับจากนี้ เธอเลือกเอาว่าจะไปที่ไหน ระหว่างโรงพยาบาลหรือที่บ้านกับพ่อผู้เป็นที่รัก...ก่อนตาย”

!!!

“พ่อ พ่อค่ะ...” เพล้ง! พู่กันในมือร่วงหล่นลงพื้น ณรงค์ พลุบลุกขึ้น เสียงครั้งแรกเขาอาจหูแว่ว แต่นี่หลายครั้งหลาย ดราว

“นิชา ลูกพ่อ”

“พ่อ!” สองพ่อลูกโผเข้ากอดกัน “นิชา พ่อขอโทษ” ณรงค์ กอดบุตรสาวไว้แน่น ในที่สุดเขาก็ได้ลูกเขาคืนมาอย่างปลอดภัย

“พ่อค่ะ หนูคิดถึงพ่อค่ะ”

“นิชาจริง ๆ ด้วย ลูกผมไปนะ ลูกพ่อปลอดภัย” อือ อือ อือออออ แม้ไม่เคยคิดว่าจะไม่ได้เจอ แต่ช่วงเวลาปีกว่าที่จากกันใน ทุก ๆ วันมันช่างทรมาณ

“นิชาพ่อขอโทษ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพราะพ่อ”

“มันเรื่องอะไรกันแน่คะ พิณยกรรมพวกนั้น มันจริงหรือ ค่ะ” ณรงค์พยักหน้า แต่มีบางเรื่องที่นิชายังไม่รู้

“พ่อ หนูไม่แต่งงานกับเขา เรามีทางยกเลิกมันได้มัยคะ เรา ไม่เอาสมบัติของเขา” เธอไม่อยากตายเสียหน่อย สมบัติอะไรก็ไม่มี คุณค่ามากไปกว่าชีวิตแน่นอน

“พวกเขามีเงินและอำนาจมากกว่าเรา เราไม่ใช่ผู้กำหนด” เธอไม่เข้าสัณนิธถ้าเธอตายไป เขาก็ต้องเสียทรัพย์สินยี่สิบเปอร์เซ็นต์ อยู่ดี “นิชา พ่อจะช่วยให้ลูกหนี ไปจากประเทศนี้” !! เมื่อเธอ

เลือกที่จะกลับบ้าน ก็เชื่อฟังพ่อของเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนเขารู้ล่วงหน้า

“คุณนิชากลับถึงบ้านแล้วครับ” อิม กิมะซานรับสั้น ๆ รัสยังยืนรอ ก็ต้องมีคำสั่งต่อสิ...

“พี่มีอะไรอีกอย่างจั้นหรือครับ”

เอ่อ “แต่นี้หรือครับ คุณกิม”

“ผมรู้ว่าพี่ติดอะไรอยู่ นิชาไม่หนีไปไหนหรือครับ”

“อะไรทำให้คุณกิมมั่นใจครับ”

“ผมไม่ได้มั่นใจอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าเด็กคนนั้นจะอยู่หรือจะไป ก็ไม่มีผลอะไรกับผมทั้งนั้น”

“ผมไม่เข้าใจจนถึงวันนี้ คุณกิมไม่ใช่.../...หยุด” รัสไม่สามารถพูดตามที่ติดออกมาได้

“ผมอยากอยู่คนเดียว” ภายในห้องเงียบตามใจปรารถนาของกิมะ “พ่อคงดีใจใช่ไหมครับ ตอนนี้ลูกรักของพ่อได้กลับมาแล้ว” กิมะเอ่ยกับรูปภาพของคนที่ได้ชื่อว่าพ่อคนหนึ่งของเขา

‘พี่ชายลูกเขามองไม่เห็น พ่อต้องดูแลพี่เขา’ ก็แต่คำพูดหนึ่งประโยคในหลายๆ ประโยคตลอดช่วงหนึ่งของชีวิตเขา เวลาหลังจากการทำงานพ่อให้กับเหนือสมุทรคนเดียว ส่วนเขา

นอกจากตำราและโรงเรียนแล้ว เขาก็เจอแต่บ้านกับพี่เลี้ยง และคนใจร้ายคนนั้น... “นิชา เธอเลือกเกิดไม่ได้ ฉันเข้าใจ แต่เธอสามารถรับกรรมแทนกันได้...ฉันหวังว่าเธอจะเป็นที่รักของพี่ชายฉันอีกคนด้วยนะ”

“ทำไมยังไม่นอน”

“พ่อ นี่ไม่ใช่ความฝันใช่ไหมคะ” ณรงค์ยิ้มให้บุตรสาว นิชา โด่ซ้นมาก มากจนเขาเป็นกังวล

“ที่เกาะนั้นเป็นใจบ้าง”

“มีพี่เหวี่ยงคะ เขาดีกับหนูมากคะ ตอนนี่ไม่รู้ว่าเป็นใจบ้าง”

“คุณเหวี่ยงสมุทรรหรือ”

“พ่อรู้จักพี่เหวี่ยงด้วยหรือคะ”

“แต่เคยเห็นสองสามครั้งเมื่อตอนที่พวกเขายังเด็ก”

“พ่อคะ นายก็เมื่อนั้น เขา...เขาโกรธแค้นอะไรพวกเราหรือเปล่าคะ” คำถามนี้สร้างความเจ็บช้ำมาทันที “พ่อบอกหนูได้มั๊ยคะ”

“หนูเจอกับเขาแล้ว...แล้วเขา”

“เขาไม่ได้พูดอะไรเลยล่ะ มีแต่คำพูดส่อเสียดแปลกๆ ทุกครั้งที่เขาสามารถทำให้หนูเจ็บปวดจากคำพูดของเขา เขามีความสุขกับมันล่ะ”

“พ่อไม่ได้เคยเจอแต่คุณเหวี่ยงสมุทราในวัยเด็กเท่านั้น สำหรับคุณก็ม๊ะ ระหว่างพวกเรามีเรื่องราวมากกว่านั้น...แต่พ่อไม่สามารถบอกได้ว่ามันคืออะไร พ่อเองก็ไม่แน่ใจว่าหนูจะได้รู้เรื่องนี้หรือไม่ ทุกอย่างขึ้นกับบุญวาสนาเท่านั้น”

“หนูไม่เข้าใจเลยสักนิด พ่อล่ะ...เขาเกลียดพวกเรา เขาต้องการให้...” นิซาหยุดคำพูดของตนไว้ เรื่องที่เขาต้องการให้เธอฆ่าตัวตายเธอบอกใครไม่ได้โดยเฉพาะพ่อ “พ่อเราออกจากประเทศนี้ได้จริง ๆ เหรอล่ะ”

“ไม่ง่ายหรอก แต่พ่อคิดว่าพ่อหาหนทางได้ แต่เมื่อเราไปแล้ว เราจะไม่กลับมาที่นี่อีก” นิซานิ่งไปทันที ถ้าเธอหนีไป เธอก็ไม่มีโอกาสได้เจอกับ พี่เหวี่ยงอีกแล้ว แต่ถ้าเธอสู้ เธอจะสู้กับคนที่มิพร้อมทุกอย่างด้วยมือเปล่าอย่างนั้นเธอ ผลแพ้ชนะมันก็ชัดเจนอยู่แล้ว

“พ่อหนูไม่อยากเกี่ยวข้องกับคนแบบนั้น”

“เราต้องหนีเท่านั้น”

“แต่ถ้าเราหนีไป เราก็จะสูญเสียทุกอย่าง เขาก็จะได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ...พ่อหนู...หนู” เธออยากจะบอกพ่อว่า เธอชอบพี่เหนือเสียแล้ว

“ถ้าลูกพ่อจะอยู่ที่นี่ ลูกต้องแต่งงานกับเขาเท่านั้น ซึ่งนั่นหมายความว่าลูกจะต้องตกนรกทั้งเป็น”

“หนูไม่อยากแต่ง และเขาก็ไม่อยากแต่งกับหนูด้วย เขาและหนูน่าจะเหมือนกันแต่เรื่องนี้เท่านั้น...พ่อหนูเกลียดเขา เกลียดประเทศนี้ หนูเกลียดกฎหมายบ้า ๆ ของที่นี่...รังแกคนไม่มีทางสู้ชัด ๆ” ณรงค์มองบุตรสาวที่ตนรักยิ่งกว่าชีวิต ขอโทษนะลูกรัก

“**ไม่นะ!**” เสียงโวกเวกโวยวายข้างล่างทำให้นิชาตื่นขึ้นมา เ้านี้เธอตื่นสายเพราะเมื่อคืนเธอนอนแทบไม่หลับเลย

“พ่อเกิดอะไรขึ้นคะ” นิชาเดินลงมาทั้งชุดนอน ผมเผ้ายุ่งเหยิง

“นิชา อย่าลงมา” คำเตือนของพ่อไม่ทันการเสียแล้ว

“คุณนิชา” นิชามองรัศ เธอจำผู้ชายคนนี้ได้

“คุณมาทำไม”

“คุณชายรออยู่ครับ”

“ฉันไม่ไปไหนกับพวกคุณทั้งนั้น”

“แน่ใจหรือครับว่าคุณต้องการแบบนี้”

“ใช่! ไปให้พ้น” นิชาขับไล่รื้ออย่างไม่เกรงกลัว ซึ่งเธอก็ไม่กลัวพวกเขจริง ๆ

“แล้วคุณจะเสียใจครับ” รัสทั้งท้ายก่อนเดินออกไป

“รู้แล้ว...เรียกคนของเรามาล้อมบ้านหลังนี้ไว้ ชื่อที่ดินละแวกนี้ทั้งหมด”

“ครับ” คำสั่งถูกจัดการอย่างรวดเร็ว นิชายืนมองคนมากมายที่มาล้อมบ้านของเธอ ดวงตาดูสวຍทอดมองไปยังรถหรู เธอรู้ว่าเขาอยู่ในรถมองผลงานของตัวเอง

เวลาผ่านไปสองชั่วโมงแล้ว พ่อเธอไม่อาจออกจากบ้านไปไหนได้เลย “นิชาจะไปไหน”

“หนูจะออกไปข้างนอกค่ะ”

“แต่คนของเขาอยู่ด้านนอกเต็มไปหมดเลยนะลูก”

“พ่อ พวกเขากำลังรังแกพวกเราอยู่นะคะ...พ่ออย่าห่วงเลยคะ หนูแต่จะออกไปซื้อขนมเท่านั้น ยังไงหนูก็ยังมีสถานะว่าที่ภรรยาของเขาอยู่ คนของเขาไม่กล้าทำอะไรหนูหรอกค่ะ” ณรงค์มองบุตรสาวอย่างไม่ยอกาเชื่อ นิชา เข้มแข็งกว่าที่เขาคิดไว้

กิมมองร่างบางเดินออกมาจากบ้าน เธอไม่สนใจคนของ
เขาสักนิด “เก่งนิ” รัสเข้ามาถามว่าเขาจะเอาอย่างไร กิมบอกให้
ปล่อยนิชาไป แต่ตามไปดูห่าง ๆ

“คุณนิชาเดินไปซื้อขนมที่ซูเปอร์หน้าปากซอยครับ” กิม
ะไต่ยืนทุกอย่าง แต่เขาก็อึ้ง “คุณชาย คุณเหนื่อสมุทรพินแล้ว
ครับ คุณหมอยกให้คุณชายไปพบครับ” ตัวเรียวขมวดเข้าหา
กันทันที

“ไป” รถหรูเคลื่อนตัวผ่านนิชาที่กำลังเดินกลับบ้านไป
ดวงตาเขม่นมองร่างบางจากหน้าต่าง แม้เธอจะมองมาที่รถ
เขายามที่ขับผ่าน แต่เธอก็ไม่อาจมองทะลุกระจกที่ติดฟิล์มดำหนา
เข้ามาเห็นว่าเขากำลังจับจ้องมองเธออยู่

**“การผ่าตัดไม่ได้มีปัญหาอะไรครับ จนกระทั่งคุณ
เหนื่อสมุทรพิน ทาง
โรงพยาบาลต้องการทำซีทีสแกนสมองครับ”**

“ทำไม”

“ตอนผ่าตัดเราไม่พบความผิดปกติใด ๆ แต่หลังจากที่คุณ
เหนื่อสมุทรพิน เราพบความผิดปกติบางอย่างครับ”

“แน่ใจหรือว่าผิดปกติจริง”

“ทางเราจึงอยากตรวจให้แน่ใจก่อนครับ”

“ได้” กิมะเซ็นเอกสารยินยอมการตรวจ

“อีกเรื่องที่หมอด้องรายงานครับ...คุณอาของคุณขอเข้าเยี่ยมคุณเหนือสมุทรครับ” กิมะหลี่ตาทันที เขาไม่เจอกับคุณอาพิทักษ์นานมาก ช่างผ่านไปเร็วเสียจริง

“ไม่อนุญาต”

“ครับ” กิมะจากไปโดยทันที เรื่องวุ่น ๆ กำลังจะเกิดขึ้นอีกไม่นาน กิมะรู้ว่าวันนี้ต้องมาถึงสักวัน

“คุณชาย แฟ้มรายงานขออนุมัติส่งออกสินค้าเกษตรทั้งหมดครับ” รัสยื่นแฟ้มงานให้ทันทีที่กิมะกลับเข้ามาในรถ วันนี้เขาไม่ได้เข้าออฟฟิศแต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่ทำงาน

“ทำไมคนตรวจสินค้าถึงไม่ใช่คนเดิม...เข้าโรงเก็บสินค้าผมจะเข้าไปตรวจเอง” รัสรู้ว่ากิมะไม่วางใจใครง่าย ๆ เขาเชื่อถือคนเก่าแก่ที่ทำงานกันมานาน การทุจริตเกิดขึ้นได้ทุกที่รวมถึงการแว้งกีด ถ้าเขาส่งออกสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานออกไป นั่นหมายถึงการถูกปิดฉากธุรกิจ

กิมะเข้าไปตรวจสินค้าเองจริง ๆ เหตุผลที่คนเดิมไม่ได้เซ็นเพราะได้รับบาดเจ็บและอยู่ในช่วงลาป่วย เมื่อทุกอย่างไม่ผิดปกติ กิมะจึงลงลายมือชื่อ กว่าวันนี้เขาจะได้กลับไปพักผ่อนก็ปาเข้าไป

เที่ยงคืน งานด่วนที่เข้ามา ทำให้เขาลืมเลื่อนนิชาไปชั่วขณะหนึ่ง
งานทำให้สมองเขาได้พักผ่อนคลายความตึงเครียดลงได้

7

“วันนี้ช่างเป็นเกียรติกับผมจังเลยนะครับคุณอา”

“ก็มะ ฉันจะไม่อ้อมค้อม ฉันคิดว่านายรู้อยู่แล้วว่าฉันมาที่นี่ทำไม” ก็มะเลิกตัวแสรังทำประหลาดใจ

“คุณอาจะมาเช็คหรือครับว่าลูกน้องของผมทำงานไม่ตกหล่นอะไรหรือเปล่าอย่างนั้นหรือครับ”

“ฉันก็แค่อยากจะเยี่ยมหลานชาย”

“คนไหนละครับ ถ้าเป็นคนนี้ ก็สบายดีครับ”

“ฉันหมายถึงเหนื่อสมุทร”

“เรื่องของพี่ชายผม เป็นความลับแท้ๆ ทำไมคุณอาถึงทราบได้ครับ”

“เหนื่อสมุทรเป็นคนในครอบครัว มันเป็นความลับได้ยังไงกัน ตอนนี้มีญาติคนไหนไม่รู้บ้าง”

“อ้าวเธอครับ...แต่ผมไม่ยักจะเห็นญาติสักคน”

“กิมะ นี่แกไม่รู้ตัวจริงๆหรือว่าเพราะอะไร” กิมะเปลี่ยนสีหน้าไปทันที เมื่อถูกแทงใจดำ จากรูปร่างหน้าตาเขาไม่มีอะไรน่าเกรงขามสักนิดในทางตรงข้ามกลับดึงดูดผู้คนที่พบเห็น เขาเกลียดผิวขาวต้งหยกของตัวเอง ใบหน้างดงามต้งหญิงสาว

“ตอนนี้เหนือสมุทรยังไม่พร้อมจะให้ใครเข้าเยี่ยมได้ ไว้ให้เขาดีขึ้นกว่านี้ก่อนแล้วกัน เอาเป็นว่าการผ่าตัดของเขาผ่านไปด้วยดี แต่เขาจะกลับมามองเห็นได้หรือเปล่าก็ต้องรออน้อยสามเดือน ไว้ตอนนั้นคุณอาค่อยมาเยี่ยมแล้วกัน”

“สามเดือนมันนานไป อาทิศย์หน้าได้มัย เขาฟื้นแล้วไม่ใช่เห
รือ”

“อาทิศย์หน้าไม่ได้ จะเร็วกว่าสามเดือนมัยนั้น ผมขอพิจารณาตามความเหมาะสมอีกที...ได้เวลามือเข้าของผมแล้ว ถ้าคุณอาไม่ทานด้วยกันผมคงต้องขอตัวครับ” กิมะพูดจบเดินออกจากห้องรับแขกไปทันที แต่เขาไม่ได้เดินเข้าไปในห้องอาหาร เขากลับเดินออกจากบ้านเข้าไปในรถ รถเคลื่อนออกไปทันที กิมะนั่งเฝ้ายามตลอดทาง กว่าเขาจะถึงสตูดิโอตัวเองกลับมา รถก็มาจอดหน้าบ้านของนิชาเสียแล้ว

“ไปเชิญเธอออกมา” ก็มะสั่งสั้น ๆ รัสออกจากรถไปทันที ไม่ถึงสิบนาที ประตูรถด้านข้างก็มะถูกเปิดจากด้านนอก ฟรีบ นิชาเข้ามานั่งอย่างช่วยไม่ได้

ก็มะตัวขมวดมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า “นี่ตื่นหรือยัง เนี่ย” จะไม่ให้เขากามได้ยังไง ในเมื่อเธอยังอยู่ในชุดนอน ชุดนอนอะไรของเธอกัน ชุดนอนสัตว์ประหลาดชัด ๆ

“เห็นฉันทิ้งหรือนอนละ” ก็มะไม่พูดอะไรต่อ สั่งให้คนออกรถ นิชานั่งนิ่งไปตลอดทาง จนรถจอดสนิท ดวงตาดูสวยมองสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ที่นี่มันบ้านของเขานิ เธอมาแล้วครึ่งหนึ่งเมื่อสองวันก่อน

“พามาที่นี่ทำไม”

“กินมือเช้า” นิชาเบิกตากว้างมองเขา นี่เขาไปรับเธอมา กินมือเช้า ดวงตากลมมองนาฬิกาต้านหน้ารถ และหันกลับมามองเขา เขาอยู่ในชุดกึ่งสูท เป็นทางการมาก โอ้! นี่เขาอายุเท่าไรกัน ปกติเขาตื่นกี่โมงกัน เพราะตอนนี้เพิ่งจะเจ็ดโมงเช้า

“ปกติคุณตื่นกี่โมง”

“ตีห้าเป็นประจำทุกวัน”

“ทุกวันเลยเธอ” ก็มะพยักหน้า “แล้วนอนกี่โมง”

“ก็แล้วแต่...อยากรู้ไปทำไม”

“สงสัยบ้างไม่ได้เหรอ...” พวกเขาแปลกหรือเปล่านะ พี่เหนือกี้เป็นคนตื่นเช้าเช่นกัน “คุณออกกำลังตอนเช้าทุกวันเลยใช่มั้ยคะ” ก็มะพยักหน้าอีกครั้ง

“คนในตระกูลเราไม่สอนให้ลูกหลานนอนตื่นสาย...แต่สะก๊อย่างเธอฉันจะให้เวลาต่อๆไปปรับตัว”

“แต่งแล้วหยาได้เลยมัย”

“แต่งอย่างเดียวไม่มีการหยา นอกจากคู่สมรสจะตายเท่านั้น” นิชาชักสีหน้าใส่กิมะทันที เขาร้ายกาจกับเธอจริง ๆ

“เงินทองของพวกคุณฉันไม่อยากได้สักแดงเดียว เอาแบบนี้ได้มัย ฉันจะจ่ายโอนคืนทั้งหมดทันทีที่คุณทำตามกฎหมาย แล้วหลังจากนั้นเราต่างคนต่างอยู่”

“การโอนมอบสิทธิให้แก่กัน เธอไม่รู้หรือว่าจะมีการเสียภาษีสิบเปอร์เซ็นต์ ฉันมีจ่ายแล้วเธอละมีจ่ายมัย เธอก็ต้องกู้เงินมาจ่ายส่วนนี้ หาได้มัยละ เธอคงไม่เอาเปรียบให้ฉันจ่ายทุกรอบหรอกนะ”

“เงิน เงิน เงิน...ทำร้ายชีวิตคนทั้งคน คนที่เห็นคุณค่าของเงินมากกว่าคุณค่าของชีวิตอย่างคุณ ฉันสะอิดสะเอียนที่สุด”

“ก็ดี...” กิมะตอบกลับสั้น ๆ และลงจากรถไป นิชาทำได้แต่ก้าวลงตามเขาที่หายเข้าไปในบ้านแล้ว

มือเข้าของกิเมะถูกลำเลียงออกมา ส่วนนิซาได้รับกระดาช
หนึ่งแผ่น “คุณอยากทานอะไรสั่งมาได้เลยคะ” นิซาไล่อ่าน
รายการอาหารในกระดาช และสลับไปมองบนโต๊ะที่มีอาหาร
มากมายมาจัดเรียงไว้ อาหารมากกว่าสิบจานแต่ละจานสำหรับ
ทานสองคำก็หมดแล้ว แต่การทำช่างประณีตสวยงามยิ่งนัก เธอ
เคยเห็นอาหารหน้าตาแบบนี้ในคลิปของระดับเซฟของฝรั่งเศส

นิซาคืนรายการ “เอาแบบนี้ แบบนี้ แบบนี้...” เธอชี้ไปยัง
จานที่วางอยู่บนโต๊ะทีละจานจนได้ห้าจาน “แค่นี้แหละ”

กิเมะไม่สนใจและไม่รอรายการอาหารของนิซา เขาลงมือ
กินของตัวเองอย่างช้าๆ ทุกการขยับของเขาได้รับการฝึกและ
อบรมมาอย่างดี “คุณชายทุกกระเบียดนิ้วจริงๆ” นิซาเปรยออก
มาหลังจากที่มองเขาอยู่เจียบ านานพอสมควร ตอนที่เธอเห็น
หนือสมุทรครั้งแรกตอนนั้นเธอคิดว่าเป็นบุคลิกเฉพาะตัว ที่แท้
พวกเขาก็ได้รับการเลี้ยงดูมาแบบนี้เองสินะ ชีวิตพวกเขาน่าจะมี
ม่านประเพณีและกฎของตระกูลควบคุมไว้

“ฉันไปเยี่ยมพี่หนือได้มั๊ย” นิซาเอ่ยขึ้นหลังจากเจียบไป
นาน

“ยังไม่ได้”

“แล้วเมื่อไหร่”

“หมอห้ามเยี่ยม เมื่อไหร่ที่หมออนุญาต จะบอกแล้วกัน”

“ฉันจะเชื่อคุณได้ยังไงว่าคุณพูดความจริง”

“ก็เรื่องของเธอ”

“นี่! ตอนนั้นไม่เห็นคุณพูดแบบนี้ ทำไมตอนนั้นฉันเลือกได้ว่าจะไปอยู่ที่ไหนระหว่างที่บ้านกับโรงพยาบาล”

“ก็เธอสละสิทธิ์ไปโรงพยาบาลแล้วไม่ใช่เหรอ แล้วจะมาเรียกร้องอะไรไม่ทราบ...คนกำลังจะลาจากโลกนี้ไปแล้ว”

“นี่! ใครไปรับปากคุณว่าจะฆ่าตัวตาย ประสาหรือเปล่า”
กิมะเลิกตัวและหันมาจ้องนิชาด้วยแววตาที่จริงจัง “ถ้า...เลียงไม่ได้ ก็แต่งงานกัน เราทำสัญญาก่อนแต่งเหมือนในหนังได้มัย” กิมะเปลี่ยนเป็นหลีตามองนิชา

“ก็ได้” กิมะตอบกลับสั้น ๆ และก้มหน้าทานมื้อเช้าต่อไป
ทั้งความจงใจไว้กับนิชา ทำไมมันง่ายจัง

“แล้วแบบนี้เราจะหย่ากันได้มัย...” พรีบ กิมะไม่ได้ตอบ เขาลุกจากเก้าอี้ “ฉันต้องไปทำงานแล้ว” เขาพูดแต่นั้นและเดินจากไปทันที เขาไม่ใช่คนที่จะตอบคำถามเดิมซ้ำ ๆ ซาก ๆ เรื่องนี้เขาตอบไปแล้ว คำตอบของเขาไม่เคยเปลี่ยน

คำพูดในช่วงเวลาสั้น ๆ กลับสร้างปรากฏการณ์ใหญ่ครั้งสำคัญให้กับวงการเซเลป กระบวนการขั้นตอนถูกดำเนินไปทันที เอกสารถูกจัดทำและส่งมายังที่บ้านในวันต่อมา “คุณเซ็นเอกสารทุกฉบับทั้งหมดนี้ครับ” รัสเอ่ยกับ นิชาที่มองเอกสารกองโตบนโต๊ะ

“มันเรื่องอะไรบ้างคะ”

“ก็ทุกเรื่องที่คุณต้องการ” ณรงค์ที่ฟังจะรู้เรื่องเมื่อคืนว่า บุตรสาวของตนกำลังจะแต่งงานก็มีะ สายตามองเอกสารกองโตด้วยความไม่เข้าใจ “คุณจะค่อย ๆ อ่านก่อนก็ได้ แต่ถ้านานเจ้านายผมอาจเปลี่ยนใจ และกลับไปสนใจข้อเสนอเดิม” ณรงค์หันไปมอง บุตรสาวทันที มีเรื่องอะไรอีกที่เขายังไม่รู้ เพราะคราวนี้นิชาไม่พูดอะไร เธอดึงกองเอกสารมากมายมาไล่เซ็นชื่อลงไปทันที โดยที่ไม่ได้สนใจหัวข้อในเอกสารด้วยซ้ำ รัสได้แต่ยิ้ม คำประกาศิตของตอนนี้คือ *ข้อเสนอเดิม* คุณชายย้ำว่าให้อภัยต่อหน้านายณรงค์ นิชาไม่รู้ตัวเลขสักนิดว่าทุกอย่างก้าวของเธอนั้นเป็นไปตามที่คุณชายต้องการ

“นิชา ลู กำลังจะทำอะไร” ณรงค์เอ่ยหลังจากที่รัสกลับไปแล้ว

“พ่อ หนูไม่อยากหนีค่ะ”

“หนูยอมแต่งงานกับคุณชายกิมะอย่างงั้นเหรอ”

“พ่อ ลืมไปแล้วหรือคะว่าเขาเองก็ไม่ได้ต้องการแต่งงานกับหนูเหมือนกัน”

“พ่อไม่เข้าใจ”

“การแต่งงานก็แค่ฉากบังหน้า ในพิธีกรรมไม่ได้ระบุสักหน่อยว่าถ้าแต่งงานหนูจะได้อะไร เพราะถ้าหนูยังดันทุรังต่อไป พวกเขาคงต้องตามราวีเราไม่เลิก ก็แค่แต่งงานหนูกับเขาไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยสักหน่อย อยากให้แต่งก็แต่ง”

“แล้วอนาคตของหนูล่ะ”

“หนูมีคนที่คุณชอบอยู่แล้วค่ะ”

“อะไรนะ!” ณรงค์ตกใจยิ่งกว่าเรื่องที่นิชาจะแต่งงานกับกิมะเสียอีก เพราะเขาเดาได้ว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร “นิชา ไม่มีใครที่ไม่รู้ว่าคุณชายกิมะเกลียดคุณเหนือสมุทร ถ้าลูกกับคุณเหนือสมุทรรักกันชีวิตของลูกทั้งสองไม่สงบสุขยิ่งกว่าเรื่องแบ่งสมบัติเสียอีก”

8

พับ พับ บ กิ มะไล่เปิดแผ่นกระดาษที่นิซาเซ็นมาให้จนครบทุกแผ่น “หล่อนคิดว่าตัวเองฉลาดแค่ไหนกัน...”

“ตอนนี้สื่อต่าง ๆ ได้ประโคมข่าวประกาศอย่างเป็นทางการแล้วครับ” กิมะแค่รับฟังไว้ แต่งาน เขาไม่เคยสนใจมันเลยด้วยซ้ำ

“ทำไปตามเห็นสมควรแล้วกัน”

“คุณก็ไม่ได้คิดว่าคุณนิซาน่ารักบ้างหรือครับ”

“ผมไม่ปฏิเสธว่าเธองดงามสวยดังเทพธิดาในเทพนิยาย แต่ผมเกลียด...” น้ำเสียงและสีหน้าเปลี่ยนไปทันที กรามเกร็งขบกัดแน่น ความเจ็บปวดของเขามีใครกันจะเข้าใจ

“กิมะ...ทำอะไร”

“พ่อ ผมไม่อยากไปที่นั่นแล้ว”

“ออกมา แกลย่มาทำตัวซี้ตลาด” กิมะร้องลั่นเมื่อถูกดึงออกมาจากตู้เสื้อผ้าที่เขาขึ้นมาซ่อนตัวจากพ่อของเขาเอง เขารำร้องบอกแต่ไม่ไป

ตืดดดต เสียงเข็มเล่มแล้วเล่มเล่าที่ทิ่มแทงบนเนื้อขาเบี่ยนละเอียด เสียงร้องให้ขอความกรุณาไม่เป็นผล จนเสียงร้องไม่มีให้ได้ยิน ความเจ็บปวดติดต่อกันหลายปีที่เขาต้องพบเจอค่อย ๆ สร้างความเกลียดชังในจิตใจของเขา จนมันล้นเอ่อ เขาเกลียดทุกคน รวมถึงพ่อของเขาเองที่เอาแต่ทรมานอมฟี้ชายตาบอดและทำร้ายเขาทั้งร่างกายและจิตใจ

“คุณชาย คุณพ่อของคุณท่านได้จากไปแล้ว” คำบอกกล่าวนั้นไม่ทำให้เขาทุกข์ร้อนเลยสักนิด พิณยกรรมฉบับแรกถูกเปิดเผยหลังจากนั้นทันที เขาขึ้นรับตำแหน่งเป็นทายาทของนายบักรบ และสิ่งแรกที่เขาทำคือส่งตัวพี่ชายตาบอดไปกักขังไว้ที่เกาะ เขาต้องการให้เหนือสมุทรรู้จักความโหดเหี้ยมที่เขาได้รับมาตลอดทั้งชีวิตบ้าง

ก๊อก ก๊อก ก๊อก เสียงเตาะประทุเรียกกิมะดินกลับสู่ปัจจุบัน รัสเดินเข้ามาทันทีที่ได้รับอนุญาต

“ทางโรงพยาบาลแจ้งผลการตรวจซีทีสแกนครับ” กิมะรับเอกสาร ตัวเรียวกระดูกเล็กน้อย เมื่อเห็นรายงาน

“ยืนยันแน่แล้วเธอ” รัสพยักหน้า “ดี! ปิดเรื่องนี้ไว้ อย่าให้หลุดออกไปได้เด็ดขาด” รัสขานรับและขอตัว

‘สูญเสียความทรงจำ ผลข้างเคียงจากการผ่าตัด เพราะศีรษะได้รับการกระทบกระเทือนเสียหายต่อสมอง’

ฮา ฮา ฮา กิมะหัวเราะออกมา เป็นเสียงหัวเราะครั้งแรกในชีวิตเขาเลยก็ว่าได้

“ทำไมคนเข้าออกเยอะจัง” นิชาที่ถูกเชิญมาที่ตฤหาสน์นรารัตน์ มองผู้คนที่เดินเข้าออกไปมามากมาย

“มีบางส่วนในบ้านที่ควรได้รับการปรับปรุงครับ” รัสรายงาน นิชาเดินตามรัสไปยังห้องที่มีคนหลายคนเดินออกมา “ที่นี่คือห้องของคุณนิชาครับ”

“ห้องของฉัน...หมายความว่าไงกัน”

“หลังการแต่งงาน คุณจะได้พักที่ห้องนี้ครับ”

“แต่ฉันจะอยู่ที่บ้านของพ่อ”

“ก็ไม่ได้บอกว่าไม่ให้อยู่สักหน่อย...” เสียงของกิมะดังแทรกขึ้นมา “ฉันคงไม่อยากสับสนเปลืองกับเธอนักหรอก”

“ห้องนี้ก็ไม่ใช่ห้องของฉัน”

“ก็ตามใจเธอสิ...ไม่อยากได้ก็ไม่มีใครเขาว่า” ระหว่างสงครามน้ำลายของนิชากับกิมะ หญิงสาวในชุดยูนิฟอร์มแม่บ้านเดินเข้ามาพร้อมรายงานว่า “คุณชายคะ ทุกอย่างของคุณเหนือสมุทรเรียบร้อยแล้วค่ะ” !! นิชาหุบฝก้นทันที

“เมื่อไหร่...พี่เหนือ พี่ เหนืออย่างนั้นเธอคะ” หมับ! พรึบ! นิชาลงลิ้มตัวตามประสา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอโผล่เข้าเกาะแขนกิมะ กิมะสะบัดออกทันทีและมองเธอด้วยแววตารังเกียจอย่างเปิดเผย

นิชาไม่แคร์ไม่สนใจท่าทางเหล่านั้นของเขา เธอหันไปหาหญิงสาวที่มาแจ้งข่าว “ห้องพี่เหนือ...เอ่อ คุณเหนือสมุทรออยู่ไหนคะ” หญิงสาวก้มหน้ามองพื้นทันที เธอไม่กล้าตอบคำถามของนิชา

อัย! เสียงร้องของนิชาดังขึ้น เมื่อจู่ๆ เธอก็ถูกกิมะกระชากแขนและลากให้เดินไปกับเขา “นี่! ปล่อยนะ ฉันเจ็บนะ” นิชาร้องและใช้แรงที่มีน้อยนิดของตัวเองดึงแขนของตัวเองออกจากพันธนาการนั้น

โธ้ย!!! ปีก ร่างบางกระแทกกับผนังห้องสักห้องที่เธอถูกลากเข้ามา “ทำอะไรเนี่ย” นิชาร้องถามเสียงดังกว่าปกติ ดวงตา

กลมมองใบหน้าที่มีที่ตอนนีเปลี่ยนไปน่ากลัวมาก ไม่เข้ากับ ใบหน้าสวยงามของเขาเลย

“ฉันต่างหากที่ต้องถามเธอว่า มีสมองหรือเปล่า” เสียงข่ม ความโกรธอย่างอดทน “ทำหน้าที่แบบนั้นหมายความว่าไง...นี่เธอ ไม่รู้ใช่ไหมว่าได้แสดงความเง่เงี้ยวออกไป”

“นี่! ทำไมต้องว่ากันถึงขนาดนี้”

“ว่า!...ดีเท่าไรแล้วที่ฉันได้ว่า ผู้หญิงดีที่ไหนเขาทำกัน นิชาเธอล้มสถานะตัวเองไปแล้วยังงั้นเธอ เธอกำลังจะแต่งงานกับฉัน แล้วเมื่อไหร่จะไปทำกระดึกระด้าให้กับผู้ชายอีกคนต่อหน้าผู้คนมากมาย” !! นิชา นิ่งไปเลย จริงด้วยเมื่อไหร่ที่เธอตั้งใจจนล้มดำนิงถึงเรื่องนี้ ก็ใครจะไปทันคิดล่ะ เธอเพิ่งจะอายุสิบแปดมา มาดๆ เองนะ คนรักหรือแฟนเธอไม่เคยมีมาก่อน พี่เหนื่อเป็นรักแรกของเธอนี่น่า

“ขอโทษ” !!! เสียงอ่อยๆ คราวนี้ทำให้มีะอึ้งไป ตอนแรกเขาคิดว่า นิชาต้องตื้อตึงเถียงหัวชนฝา แต่เรื่องกลับตาลปัตร

“ก้างนั้น...ต่อไปก็อย่าทำแบบนี้อีก”

“ได้ ฉันจะเก็บความรู้สึกไว้ในใจและไม่ใกล้ชิดกับพี่เหนื่อให้ใครเห็นเป็นอันขาด”

!!!! กิมะแทบล้มล้มล้มตายใจตัวเอง สองมือกำแน่นอย่าง
อดทน ฮี! และเดินจากไปทันที ทั้งนิชาที่ไม่เข้าใจอะไรไว้เพียง
ลำพัง

นิชาไม่แคร์และใส่ใจทำทางของกิมะสักนิด เมื่อเธอเดิน
ออกมาจากห้องที่เธอเพิ่งรู้สึกว่ามันคือห้องหนังสือ เธอก็ไม่เห็น
กิมะแล้ว เมื่อลองสอบถามคนในบ้านพวกเขาบอกว่าคุณชายออกไป
ข้างนอกแล้ว

“ห้องของคุณนิชา ถ้าคุณอยากได้อะไรเพิ่มเติมก็สั่งมาได้
เลยคะ”

“ทำ ๆ ไปเถอะคะ อะไรก็ได้” เธอไม่ได้อยากได้ห้องสักหน่อย
แต่เธออยากรู้ว่าห้องของพี่เหนื่ออยู่ไหน แต่ก็นั่นแหละเธอไม่กล้า
เอ่ยถาม เอาเถอะยังงั้นเธอก็รู้ยู่ติในไม่ช้า

“พี่เหนื่อจะเป็นยังงั้นบ้างนะ” นิชาเปรยกับตัวเองเบา
สำหรับเธอแล้วในตอนนี้มีเพียงพ่อกับเหนื่อสมุทรเท่านั้นที่เธอจะ
เชื่อใจได้

นิชามองบ้านของตนอย่างแปลกใจ เมื่อเธอกลับมา
พบกับคนมากมาย “กลับมาแล้วเหรอ”

“คนพวกนี้?”

“คุณชายส่งมา ให้มาช่วยหนูเก็บของ”

“ของ! อะไรหรอคะ”

“นิชา หนูต้องย้ายไปอยู่ที่โน้นสักกระยะหนึ่ง มันเป็นธรรมเนียม” ณรงค์บอกบุตรสาว ไม่แปลกที่นิชาจะไม่รู้เรื่อง เพราะสำหรับเขาลูกสาววัยสิบแปดอย่างสิบเก้ายังเด็กเกินไปที่จะออกเรือน

“หนูไป ๆ มา ๆ ได้มัยคะ”

“หนูรู้ใช้มัยว่าหนูจะหย่ากับคุณชายไม่ได้”

“รู้ค่ะ คนอารมณ์แบบเขาอายุสั้นจะตายไป”

“นิชา!!!” ณรงค์เสียงเข้มปรามบุตรสาวของตนทันที เพราะในบ้านตอนนี้ไม่ได้มีแค่เขาพ่อลูกเท่านั้น

นิชาได้แต่นิ่ง เธอจะบอกพ่อไฉนยังใจว่าการแต่งงานเพียงแต่ในนามเป็นทางออกทางเดียวที่เธอจะไม่ต้องตายในทันที เธอก็ขอแค่ได้อยู่ใกล้ ๆ กับ พี่เหนื่อที่แสนดีของเธอสักช่วงหนึ่ง ชีวิตเธอมันจบลงแล้ว แต่เธอรักพ่อ ไม่อยากให้พ่อต้องเดือดร้อน ความหวังครั้งสุดท้ายของชีวิตคือพ่อและพี่เหนื่อปลอดภัย

๑

“กิมะจริง ๆ ด้วย” สายตาไร้ความรู้สึกชำเลื่องมองไปตามเสียงที่บ่งบอกถึงความดีใจ

“ลัดดา”

“ดีใจจังที่คุณชายกิมะผู้เยือกเย็นจำกันได้”

“ในชีวิตฉัน เธอเป็นผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่เคยได้รับอนุญาตเข้าใกล้ได้ในระยะห่างสองเมตร” กิมะพูดพร้อมใช้สายตาเตือนลัดดาที่เข้ามาใกล้เขามากเกินไป

“โตแล้วยังซีไรต์อีกเธอ” สำหรับลัดดา เธอเข้าใจมาตลอดว่ากิมะร่างกายอ่อนแอ ตอนที่เห็นกิมะตอนเด็กๆ เขาต้องอยู่ในห้องกักเชื่อบ่อยๆ และถูกห้ามแตะเนื้อตัวเขา เพราะเขาไม่

ค่อยสบาย ซึ่งตลอดเวลาหลายปีต่อนั้นกิมะ ก็เป็นแบบนั้นจริง ๆ
ใบหน้าเขาซีดเซียว เหมือนต้องทนกับความเจ็บปวดตลอดเวลา

“หุบปาก” พรีบ ลัดดาท रुदनั้งลงที่ได้ะเดียวกันแต่รักษา
ระยะห่างอย่างรู้ดีว่ากิมะเป็นคนแบบไหน แต่แล้วกิมะก็หันไปมอง
ลัดดาเต็มตา

“กิมะ มองแบบนี้หมายความว่ายังไ้”

“ดูหมิ่นเธอกลับมาแล้วนะ” ลัดดาเปลี่ยนสีหน้าทันที
“หยุด” เสียงกิมะดังขึ้นเมื่อลัดดากำลังจะลุกหนี

“ฉันไม่ใช่แม่พระนะ”

“เรื่องนั้นฉันรู้ดี...” รอยยิ้มของกิมะทำให้ลัดดากลับ
น้ำลายอย่างยากลำบากในทันที

หนึ่งอาทิตย์เร็วเหมือนโกหก วันนี้นิชาต้องย้ายไปอยู่ที่
บ้านของกิมะ เธอมีห้องส่วนตัวของเธอ ห้องที่ถูกตกแต่งใหม่ที่ทั้ง
ห้องเป็นสีขาวส่วนใหญ่ไม่เว้นแต่เฟอร์นิเจอร์ เฮียยย นิชาถอน
หายใจมองห้องจำเป็นของตัวเอง ตั้งแต่นั้น เธอก็ไม่เจอกับกิมะ
อีกเลย ซึ่งก็ดีมาก

อึอึอึ เสียงหัวเราะเล็ก ๆ ดังแทรกเข้ามาในห้องนอนของนิ
ชา เพราะเธอปิดประตูไม่สนิท

“ห้องสวยจังเลยนะคะ”

“ดีแล้วที่ชอบ” เสียงพูดคุยของคนข้างนอก เสียงผู้ชายคือเสียงกิมะ อีกเสียงเป็นผู้หญิงซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่สนใจ นิชาพลักปิดประตูห้องของตัวเองให้สนิทเพื่อกักเสียงภายนอกเข้ามา แต่... ก็อก ก็อก เสียงเคาะประตูทำให้เธอต้องเดินกลับไปอีกครั้ง

พลั๊วะ “มาถึงนานหรือยัง” กิมะเอ่ยถามทันทีที่เธอเปิดประตู นิชาพยักหน้า “ดื้อ?” กิมะยิ้มถามเพราะไม่เข้าใจอาการพยักหน้า

“สักสิบนาที”

“แล้วทุกอย่างโอเคมั้ย” นิชาตอบกลับเป็นเสียงอีกครั้งว่า โอเค “เดี๋ยวสักพักต้องวัดตัวตัดชุด”

“ชุด?”

“แต่งงาน”

“ต้องสิ้นเปลืองขนาดนี้เลยเหรอ” กิมะไม่ตอบแต่หลืตามองเธอไม่นานเขาก็เดินจากไปทันที นิชาได้แต่ยืนงงกับอาการคุณชายผู้ร่ำรวย

“พี่รส...ไม่ต้องจัดงานอะไรทั้งนั้นได้มั้ย”

“งานแต่งงานสุดแท้แล้วแต่ครับ เพราะตามพิธีกรรมก็ไม่ได้ลงรายละเอียดกับเรื่องนี้ไว้นะครับ”

“ผมอยากยกเลิกงานฉลองทุกอย่าง เพราะเอกสารผูกพันทางกฎหมายทั้งผมและนิชาเราก็เซ็นต์แล้ว”

“...ผม...ผมถามเหตุผลการยกเลิกได้มั๊ยครับ” ดรานี่ก็มะเจียบไป

ณ ห้องอาหาร นิชาเดินเข้ามาเป็นคนสุดท้าย ที่โต๊ะมีคนสามคนนั่งอยู่ เธอเห็นแผ่นหลังของใครคนหนึ่งที่กำลังหันตัวหนี เธอดึงตัวเธอกลับแล้วหันกลับมาดูคนที่หนี เธอดึงตัวเธอกลับแล้วหันกลับมาดูคนที่หนี เธอดึงตัวเธอกลับแล้วหันกลับมาดูคนที่หนี

แน่นอนว่ากิ๊วะเห็นนิชาตั้งแต่เงาของเธอทาบรอดเข้ามาในห้องนี้แล้ว กริยาท่าทางของเธอจึงอยู่ในสายตาเขาทุกวินาทีเลยก็ได้

“พะ...พี่เหนี่” นิชาปากสั่นเอ๋อเรียกเจ้าของแผ่นหลัง เขายังคงสวมแว่นตาดำอยู่เธอเห็นผ้าปิดตารอดออกมากรอบแว่นตา เขายังไม่เปิดตา เสียงเรียกของเธอเบามาก แต่เจ้าของชื่อก็ได้ยิน เพราะเขามีกริยาตอบกลับ แต่ไม่ได้ตอบอะไรในทันที

“นั่งสิ” กิ๊วะพายมือให้นิชานั่งฝั่งตรงข้ามเหนือสมุทร ส่วนตัวเขายังนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ

“สวัสดีค่ะ” ลัดดาทักทายนิชาก่อน “สวัสดีค่ะ” นิชาทักทายกลับแต่สายตาเธอเอาแต่สนใจเหนือสมุทร

“เหนือ ผู้หญิงที่นั่งตรงหน้านาย น้องสะใภ้ชื่อว่านิชา”

“สวัสดีครับนิชา” เหนือสมุทรทักทายกลับตามมารยาท “สวัสดีค่ะ” การทักทายกลับของนิชาสร้างความประหลาดใจให้กับเธอ แต่มีหรือว่าเธอจะยอมแพ้

“พี่เหนือนะเป็นยังไงบ้างคะ”

“นิชากามอาการนาย” นิชากันไปมองกิมะ ทำไมเขาต้อง...แปลก! สิ่งที่นิชาคิด

“การผ่าตัดเป็นไปด้วยดีครับ อีกสักระยะหนึ่งครับกว่าผมจะเปิดดวงตาได้” นิชานิ่งไปเพราะเธอไม่เข้าใจและยังไม่เข้าใจ ทำไมคนที่อยู่ตรงหน้าเธอเหมือนไม่ใช่พี่เหนือนของเธอเลย

“พี่เหนือนะ” นิชาเรียกเขาอีกครั้ง

“อย่าเพิ่งพูด ได้เวลากินแล้ว” กิมะปิดฉากถึงความไม่เข้าใจไว้กับนิชามากมาย และผู้หญิงข้าง ๆ เหนือสมุทรเป็นใครกัน ทำไมเธอคนนั้นถึงได้มีสิทธิ์ดูแลพี่เหนือนิสิตแบบนั้น

พลั๊วะ “ขอโทษค่ะ นิชาไม่ทราบดี นิชาขอตัวค่ะ” นิชาไม่รอคำอนุญาตเธอเดินออกจากห้องอาหารมาทันที ตึกตึกตึก หัวใจเธอเต้นแรงมาก มันก็แค่ภาพที่เธอคนนั้นจับมือพี่เหนือนิสิต กอบกุ่มมือพี่เหนือนิสิต พวกเขาใกล้ชิดกันมาก

พี่บ! !!! นิชาตกใจเมื่อเธอวิ่งกลับมายังห้องของตน แต่ประตูกลับปิดไม่ได้ ก็มาตามเธอมาตอนไหนกัน “นี่!!!” นิชาร้องและพยายามผลักประตู แต่ก็แข็งแรงมากกว่า เขาแทรกตัวเข้ามาและปิดประตูให้ตามที่เธอต้องการ

“เป็นอะไร”

“เป็นอะไร...นี่คุณไม่รู้หรือแกลังกัน”

“ฉันไปแกลังอะไรเธอ”

“คุณ...คุณแบล็คเมสพี่เหินโซ่มัย คุณบังคับเขาโซ่มัย...ใช่แล้วเมื่อกี้เขาจะตอบคำถามฉันก็ต่อเมื่อคุณให้เขาตอบ...คุณ...” นิชาเหมือนจะเข้าใจทุกอย่างเธอชี้นิ้วไปที่เขา ใบหน้าเธอแดงจัดเพราะความโกรธ เธอแทบจะร้องไห้อยู่แล้วทั้ง ๆ ที่ตอนแรกเธอจะเข้ามาร้องไห้ในห้องอยู่แล้ว

“คิดได้เป็นเรื่องเป็นราวเก่งขนาดนี้ ดีจังเลยนะ เธอมันนางเอก เหินโซ-สมุทรเป็นพระเอกสินะ ส่วนฉันก็เป็นวายร้าย ลงตัวจริง ๆ ถ้าอย่างนั้นเธอก็รอดตอนจบแบบแฮปปี้แล้วกัน”

“นี่! อย่ามาประชดนะ”

“พิเศษอะไรมาจากไหนไม่ทราบ”

“ห้องนี้เป็นห้องของฉัน คุณออกไปเดี๋ยวนี้...โอ้ย!” นิชาร้องออกมาเมื่อกิมะคว้าไหล่เธอและออกแรงบีบด้วยความลืมหัด

“ฉันไปแน่ แต่ก่อนไปฉันขอเตือนเธอเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าไม่เลิกทำตัวกระดึ้กระด้าไม่วางตัว ไม่สำนึกว่าตัวเองมีสถานะอะไร ต่อหน้าผู้ชายอื่น ครั้งต่อไปฉันจะจัดการเธอแน่”

“ผู้ชายอื่นอะไรกัน นั่นพี่เหินือผู้ชายที่ฉันรัก คุณลืมไปแล้วหรือว่าความรักระหว่างฉันกับพี่เหินือเกิดขึ้นได้เพราะใคร”

“ความรักระหว่างเธอกับเหินือสมุทร เธอแน่ใจหรือว่าเหินือสมุทรรักเธอด้วย ไม่ใช่ว่าเธอรักเขาข้างเดียวเธอ”

“ไม่จริง พี่เหินือรักฉัน”

“มันเคยบอกเธอหรือ” นิชานิ่งไป เพราะคำพูดเธอไม่เคยได้ยิน แต่การกระทำตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน มันชัดเจน “หรือว่าเธอนอนกับมันแล้ว” !!! นิชานิ่งไปอีกครึ่งเพราะคำพูดนั้นทำให้ใบหน้าเธอแดงและเธอก็อายเกินกว่าจะตอบ “หรือว่ามันจูบเธอ” ก็มะโถมหน้าลงมาใกล้ใบหน้านิชา เสียงเขาเบามาก ลมหายใจกระทบแก้มร้อนแดงของเธอ

“ไหนๆก็ไหนแล้ว ฉันจะให้เธอหูดาสว่าง ลัดลดา ผู้หญิงคนนั้น พวกเขาเป็นคู่หมั้น ทั้งสองถูกหมั้นหมายตั้งแต่เด็กแล้วเรื่องนี้เหินือสมุทรรู้อยู่แล้วมันเคยบอกเธอมั๊ยนิชา...” !!! เรื่องราวตอนนี้ ทำเอานิชาหือ้อ ลมหายใจหายไปจากร่างกายเฉียบพลัน หัวใจเธอแข็งค้างไม่สามารถเต้นต่อได้ มันหนักหนาเกินไป เธอ...เธอรับไม่ได้

พรีบ! ก็มารับร่างเล็กไว้ทันก่อนที่เธอจะล้มไปกองกับพื้น “ซ็อค จนเป็นลมเลยเธอ...ดูแล้วเธอดูจะรักมันมากจริง ๆ...ขอแสดงความยินดีด้วยที่รัก” ก็มะยิ้มออกมาอย่างสะใจ เขาวางร่างนิชาที่หมดสติบนเตียงสีขาวของเธอและขยับตัวเองนั่งพิงหัวเตียงข้าง ๆ เธอ ใบหน้าของก็มะตอนนี้บ่งบอกถึงความสุข

นิชาค่อย ๆ รู้สึกตัว เธอไม่รู้ว่าสลบไปนานแค่ไหน อ๊ะ แต่เมื่อขยับ เธอกลับสัมผัสกับบางอย่าง หน้าต่ามิดสนิท นี่ดำแล้วเธอ ความขุบขยวบของที่นอน เสียงลมหายใจ ไออุ่นจากคนบนผ้าห่ม ก็มะ เขามานอนอยู่ตรงนี้ได้ยังไงกัน

แสงสว่างจากดวงจันทร์ช่างน้อยนิดแต่ใบหน้าและผิวของเขามันกระจางชัดในความสลัว เธอไม่เคยเห็นใบหน้าผู้ชายยามหลับแบบใกล้เคียงแบบนี้มาก่อนเลย ปกติก็มะเป็นผู้ชายที่จัดว่ามีรูปหน้าที่สวยงามถ้าเขาเป็นผู้หญิงคงสวยมาก ตัวหนาได้รูปเข้ากับดวงตาเรียว แม้จะเป็นดวงตาที่หยาบเหยียดเธอตลอดเวลา

แต่ทำไมเธอไม่ตกใจอย่างที่ควรจะเป็น หรือเพราะเธอไม่ได้รู้สึกถึงอันตรายจากเขา หรือ เพราะเธอรู้สึกว่าเขารังเกียจเธอ เพราะงั้นระหว่างเขากับเธอก็คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“รู้สึกตัวแล้วทำไมถึงไม่เรียก” พรีบ ก็มะรู้สึกตัวหลังจากนั้นไม่นาน แมตัสขึ้นมาต้องเห็นดวงตากกลมในระยะประชิด เขาก็ยังคงไร้ความรู้สึก

“ทะ...ทำไมถึงมาหลบอยู่ในห้องนี้”

“บ้านฉัน ตรงไหนฉันอยากนอนก็นอนได้ เพราะฉันไม่ได้ไปนอนบนตัวเธอสักหน่อย” พุดไปเขาก็ลุกจากเตียงสีขาว และเดินไปยังประตูทางออก “ตามมาสิ” เขาหยุดการก้าวเมื่อณียายังไม่ลุกตาม

ณียาแต่ลูกนั่งแต่ไม่ได้ลงจากเตียงนอน ดวงตาเธอกระพริบถี่ๆ มองกิมะท่ามกลางแสงสลัว เขาเรืองแสงได้ด้วยเหมือนเธอเลย ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่ เรื่องแสง สีผิวของเขาและเธอเหมือนกัน มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เพราะประชากรของประเทศนี้ก็มีคนที่มีสีผิวแบบเขาและเธอแม้จะไม่มากแต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ผิวขาวที่เนียนละเอียดดูเหมือนบอบบางแต่จริงๆ แล้วเป็นผิวพรรณที่แข็งแรง ในยามกลางคืนที่มีแสงจันทร์ส่องสว่าง พวกเธอจะเหมือนเรืองแสงได้ พวกเธอจึงถูกเปรียบเปรยเป็นเผ่าพันธุ์นางฟ้าเลยก็ว่าได้

กิมะเดินกลับเข้ามาอีกครั้ง “ต้องการอะไร” เขาขยับขึ้นเตียงนอนของเธออีกครั้ง ในทางกฎหมายเขาและเธอคือสามีภรรยากันตามกฎหมายแล้ว ขาดแต่เรื่องพิธีการทางศาสนาและสังคมเท่านั้นถ้าไม่นับการเข้าหอ

“มันตึกมากแล้วฉันไม่อยากไปไหนแล้ว”

“แต่เธอควรกินอะไรเสียบ้าง”

“ช่างกรุณาเสียจริงนะค่ะ” ก็มะเล็กดี๊วมองเข้าไปในดวงตา

เธอ

10

เหนือสมุทรลอบมองกิมะและนิชาที่เดินลงบันไดตามหลังกันไป “ดึกแล้วต้องพักแล้วนะคะ”

“ทำไมกิมะถึงต้องให้ปิดบังเรื่องการมองเห็นแล้วของฉัน”

“เรื่องนั้นฉันก็ 모르เหมือนกัน แต่ถ้าคุณยังไม่กลับไปพักเรื่องที่ปิดบังไว้ยังไม่ทันได้เปิดเผยคุณก็จะกลับไปเป็นเหมือนเดิมอีกนะคะ”

“ทำไมฉันถึงรู้สึกคุ้นเคยกับนิชา”

“ก็เธอเป็นน้องสะใภ้ของคุณใจตะ” ลัดดาตอบกลับอย่างขอไปที แมตตอนนี้เหนือสมุทรจะสมบูรณ์แบบแล้ว แต่เธอก็ยังรู้สึกว่าระหว่างเธอกับเขายังต้องมีความรู้สึกที่ดีและผูกพันกันมากกว่านี้ ไม่ใช่หวานซึ่งเฉพาะต่อหน้าผู้คนที่เท่านั้น

เหนือสมุทรไม่มีความเห็นในเรื่องนี้ แต่เรื่องดวงตาของเขาถูกของเธอ คือเขาต้องพักผ่อน และใช้ดวงตาให้น้อย ทั้ง ๆ ที่เขาต้องการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย แต่เขากลับได้เรียนรู้เพียงไม่กี่เรื่องตามที่น้องชายสั่งไว้ น้องชายที่เป็นผู้นำของตระกูลนรารัตน์

“ไหนว่าติ๊กแล้ว ทำไมถึงมีอาหารเต็มโต๊ะขนาดนี้”

“กินเข้าไป และกินเจิบ ๆ ด้วย” นิษามองบนอย่างเหลืออด เขานั่งที่เดิมรวมถึงเธอดด้วย แต่ฝั่งตรงข้ามกลับว่างเปล่า นิษาก็มหันหน้ากินพยายามที่จะไม่มองฝั่งตรงข้าม แต่...เธอกินอะไรไม่ลงเมื่อคิดถึงเรื่องของคนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

“เป็นอะไรไปอีกละ”

“เป็นอะไรคุณยังมีหน้ามากาม ฉันกำลังเสียใจคุณดูไม่ออกหรือไง”

“เหนือสมุทรมีอะไรดีนอกจากตาที่มองไม่เห็น” นิษาไม่พอใจเพิ่มขึ้น

“อธิบายให้คนหัวใจหยาบกระด้างฟัง พูดจนลืมหลับก็ไม่มีทางให้พบเจอแสงสว่างได้หรอก”

“เธอ...ไหนลองพูดมาสิ ฉันก็อยากจะรู้”

“ตกลงให้พูดเธอ เมื่อกี่ยังบอกให้กินเจียบ ๆ”

“ฉันจะกินเจียบ ๆ เพราะเธอไม่ได้อยากกินไม่ใช่เธอ” ก็มะเล็กคิ้ว

“ทำไมถึงอยากรู้ ทั้ง ๆ ที่เรื่องที่เกิดขึ้นก็เพราะคุณ”

เฮ้ยยย ก็มะถอนใจอย่างเบื้อหน้า “ไม่ต้องเล่าละ ฉันدرانจะอยากรู้แล้ว”

“ฉันก็ไม่อยากพูด...เปลืองน้ำลาย คนหยาบช้า” พรึบ! นิชาลุกจากเก้าอี้อีกครั้ง ทุกครั้งที่พูดคุยกันเธอกับเขาไร้ซึ่งอนาคตจริง ๆ

“เดี๋ยวจนตามไป” ก็มะตะโกนตามหลัง กิก! นิชาหยุดเท่านั้นที

“ตามไปไหน”

“ดินนี้เราจะเข้าหอกัน”

กรี๊ดดด นิชากรี๊ดร้องเสียงดังลั่น “ไม่...ไม่มีทาง”

“เพราะอะไร” เสียงของก็มะกลับเหือกเหินเรียบนิ่ง “นิชา...เธอลืมนิสถานะของตัวเองไปแล้วเธอ เธอเป็นใครและฉันเป็นใคร”

“คนเก่งอย่างคุณนอกจากคู่เด็กผู้หญิงอย่างฉันแล้ว...” นิชาหุบปากทันที เมื่อเห็นแววตาของกิมะเปลี่ยนไป “อยากหย่าแล้วใช่ไหมละ”

“แต่เอกสารเท่านั้นที่ผูกมัดเราสองคน แต่เอกสารพวกนั้นมันผูกมัดทรัพย์สินสมบัติของฉันไว้ ตาย! เธอถึงจะหลุดพ้นจำได้มั้ย”

“นี่เกินไปแล้วนะ!”

“ไม่กินก็ไปนอน” กิมะกำหน้ากินต่อไม่สนใจนิชาอีกต่อไป กิมะเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนิชาเดินหายลับไปแล้ว

“พีร์ส” คนที่ถูกเรียกเดินออกมาจากอีกมุม “มีอะไร”

“มีรายงานจากสายของเราครับ” รัสเข้าไปใกล้รายงานทุกสิ่งออกไป

“น่าสงสัยมาก”

“ตอนนี้คนของเราสืบอยู่ครับ” กิมะพยักหน้ารับรู้

“พรุ่งนี้ผมจะพาณิชไปวัดตัดตัวตัดชุดสำหรับงานฉลอง”

“เอ่อ ไหนว่าจะให้ทางร้านส่งคนมาที่นี่ หรือว่าคุณชายจะ...ผมว่าไม่ดินะครับ มันเสี่ยงเกินไป”

“พวกมันอยู่ในที่มืด เราอยู่ในที่แจ้ง ถึงเวลาแล้วที่เราต้องให้พวกมันพบทางสว่าง” รัสนิ่งเงียบไป แม้ไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่อาจโต้แย้ง อยู่กันมานานเขาย่อมรู้ว่าเวลาไหนควรเงียบเวลาไหนควรเสนอความคิดเห็น

“ตามนั้น” ก็มะลุกและเดินออกไปจากห้องอาหารทันทีโดยไม่ฟังเสียงทัดทานใดๆ ของรัส ‘มีคนกำลังเตรียมปูทางให้คุณเหนือสมุทร’ เขาต้องรู้ให้จงได้ว่าคือใคร

“พี่เหนือพี่เหนือ...” เสียงเรียกในฝันแต่ภาพที่เห็นช่างลางเลือน “เหนือ เหนือ” เหนือสมุทรตื่นขึ้นในกลางดึก

“ลัดดา”

“คุณโอเคมั๊ย ฝันร้ายหรือเปล่า” เหนือสมุทรพยักหน้า “คุณต้องการยามั๊ย” คราวนี้เหนือสมุทรส่ายหน้า เขาพยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ “จันฉันทอนตอนะคะ” เหนือสมุทรพยักหน้าอีกครั้ง ลัดดาล้มตัวลงนอนและเธอก็หลับไปในทันที เหลือแต่เขาที่ลืมหองความมืดในห้วง

เสียงนั้นคือเสียงของใครกัน ที่ แ่งๆ ไม่ใช่เสียงของลัดดาแน่นอน “คุณเหนือสมุทร คุณมีภาวะสูญเสียความทรงจำ ต่อจากนี้คุณจะได้ภาพและเสียงที่คุณจะสับสนว่ามันคือความฝันหรือความจริง ถ้าคุณทนไม่ไหวให้กลับมาหาหมอที่โรงพยาบาลในทันทีนะคะ” คำของหมอทางด้านสมองแจ่มเจี้ยนเขาก่อนที่เขาจะถูกย้ายมาพักฟื้นที่บ้าน

เรื่องราวหลายปีที่ผ่านมาเขาจำแทบไม่ได้ เรื่องราวในวัยเด็กมันก็ขาดๆหายๆ แม้แต่น้องชายเขาก็ยังจำไม่ได้ สิ่งเดียวที่เขาจำได้คือความมืด เพราะเขาตาบอดมาตั้งแต่กำเนิด ทุกอย่างจึงแปลกตาไป และเมื่อเขาลืมตาขึ้นมา สิ่งแรกที่เขาเห็นคือใบหน้าของลัดดา เธอบอกว่าเธอคือคู่หมั้นของเขา แต่ทำไมสายใยที่มีต่อเธอมันช่างหละหลวมเสียเหลือเกิน แต่ทั้งเธอและเขาต้องเชื่อฟังน้องชายนั่นคือสิ่งที่เขาได้รับคำสั่งมา

“นิชา” สองคำที่ถูกเปล่งออกมาก่อนที่จะดวงตาจะปิดลง และเข้าสู่นิทรา

ชูชูชู เสียงน้ำจากห้องน้ำ ทำให้คนที่พึ่งก้าวเท้าเข้ามาถูดนั่งลงที่โซฟาตัวยาวเปิดทีวีนั่งดูข่าวเวลาของคนในท้องถิ่น

นิชาที่ยังคงอยู่ใต้สายน้ำที่ไหลมาจากฝักบัว เมื่อคืนเธอนอนตึกมาก และเสียงนั้น เมื่อคืนเธอได้ยินเสียงพีเพนของเธอเสียงที่เหมือนทะเลลูก้าแพงเข้ามาได้อย่างง่ายดาย หรือว่าเธอจะคิดถึงเขามากเกินไป

กึก นิชาปิดน้ำผ้าขนหนูผืนน้อยถูกดึงออกมาพันกายอย่างหลวมๆ ครึ้นนนน ประตูห้องน้ำถูกเลื่อนเปิด ดวงตาเหยี่ยวหันไปมองตามเสียง !!! และจู่ๆทุกอย่างก็หยุดรวมถึงเวลาด้วย

ในห้องสีขาวสว่างตกอยู่ในภาวะความเจ็บ บิเฆะไม่อาจละสายตามาจากร่างนั้นได้

ผมสีน้ำตาลทองที่เปียกชื้น ไหลเปื้อยบางเบาสีขาวตั้งหยกเนียนละเอียด เรียวขาเล็กที่อยู่นอกเหนือปรากการปิดกั้นกريب บิเฆะกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ลมหายใจเขาติดขัด

นิษาดกใจจนทำอะไรไม่ถูก ฟ้าชนหนูที่พันร่างกายก็ช่างเล็ก การก้าวขาของเธออาจจะเปิดเผยสิ่งหวงแหน สีผิวที่ขาวสว่างตอนนี้มันแดงลามไปทั้งตัว ใบหน้าเธอร้อนจนแทบจะระเบิด

อะแอม เสียงไอของบิเฆะดังขึ้น เขาหันกลับไปทางหน้าจอกีวีขนาดใหญ่ทันที “เดี๋ยว...เรา...ต้องออกไปข้างนอก” เสียงเอ่ยที่ไม่มีมีความหนักแน่นเลยสักนิด

โปรดติดตามต่อฉบับเต็มนะคะ..... ขอขอบคุณค่ะ

ยอดพระโทษบุตร
DEMIGOD'S BRIDE 1